

inculpat nu se încadrează în cazurile în care se putea dispune la data formulării cererilor restituirea cauzei la parchet.

Astfel, inculpatul invocă practic neregularități cu privire la efectuarea anumitor acte procedurale pe parcursul urmăririi penale (efectuarea, până la o anumite dată, a unor acte procedurale de alt organ de urmărire penală decât procurorul, deși era vorba de urmărire proprie, încălcarea altor dispoziții legale la momentul efectuării anumitor acte), lipsa unor explicații pe care le consideră necesare din partea parchetului în ceea ce privește aspectele de fapt expuse în rechizitoriu sau, după caz, neefectuarea unor demersuri în cadrul anchetei ori a unor investigații mai ample ori neadministrarea, nedepunerea unor probe în apărarea inculpatului, respectiv modul în care parchetul a evaluat probatoriul administrat.

Or, neobservarea unor dispoziții care reglementează urmărirea penală nu atrage, în toate cazurile, nulitatea absolută a urmăririi penale și, respectiv, restituirea cauzei la procuror, fiind aplicabile regulile nulității relative, respectiv absolute, doar cu privire acele acte întocmite cu încălcarea legii.

Totodată, se observă că inculpatul invocă neregularități ale unor anume acte procedurale, care vor fi verificate odată cu analiza pe care instanța o va efectua asupra probelor în cauză.

În acest sens sunt, de altfel, și dispozițiile art. 346 alin. 3 lit. b din noul Cod pr. penală.

Cât privește insuficiența probatoriului și evaluarea sa, acestea sunt practic aspecte care țin de rezolvarea fondului cauzei, neputând atrage în vreun fel restituirea cauzei la procuror, în sensul solicitat de apelantul inculpat.

II. Judecata în primă instanță

Referitor la neregularitățile invocate cu privire la judecata în primă instanță, Curtea nu poate reține critica vizând nulitatea absolută a hotărârii primei instanțe pentru nerespectarea formei impuse de art. 356 Cod pr. penală anterior, întrucât încălcarea dispozițiilor legale invocate (care se referă la conținutul expunerii unei hotărâri – datele privind identitatea părților, descrierea faptei care face obiectul învinuirii, cu arătarea timpului și locului săvârșirii ei, încadrarea juridică dată acesteia prin actul de sesizare, analiza probelor reținute, respectiv înlăturate, etc.) nu poate atrage nulitatea absolută a hotărârii, nefăcând parte dintre încălcările expres prevăzute de art. 197 alin. 2 Cod pr. penală anterior.

Pe de altă parte, se constată, din analiza conținutului expunerii sentinței atacate, că aceasta cuprinde descrierea în concret a faptelor reținute de prima instanță ca fiind săvârșite de inculpat. Faptul că inculpatul critică reținerea de către prima instanță a anumitor aspecte legate de săvârșirea faptelor, contestând comiterea acestora în modalitatea și împrejurările expuse în sentință, nu atrage concluzia că ar lipsi descrierea în concret a faptei din cuprinsul hotărârii de condamnare.

De altfel, o verificare amănunțită cu privire la toate aspectele invocate în acuzare, respectiv în apărare, este efectuată și în calea de atac a apelului, astfel încât nu s-ar putea reține că inculpatul a suferit o vătămare ce nu ar putea fi înlăturată.

Cât privește motivarea foarte succintă privind respingerea de către tribunal a cererii inculpatului de restituire a cauzei la organul de urmărire penală, precum și a cererii vizând administrarea unor probe ori adresarea unor întrebări preliminare Curții de

Justiție a Comunităților Europene de la Luxembourg, Curtea constată că, într-adevăr, prima instanță s-a limitat la a arăta că excepțiile formulate și probele solicitate de inculpat sunt neîntemeiate.

Însă, Curtea este chemată să verifice hotărârea primei instanțe sub toate aspectele de fapt și de drept, devoluând cauza sub toate aspectele, potrivit art. 417 Cod pr.penală, fapt pentru care toate aceste lipsuri au fost suplinite în apel, cu atât mai mult cu cât inculpatul a reiterat, în esență, excepțiile și cererile în cauză și în faza judecării în apel, astfel încât s-a impus și s-a efectuat verificarea acestora, sub toate aspectele menționate.

Și în privința neaudierii martorei Teodor Elena, deși în prima instanță nu fusese executat mandatul de aducere a acesteia în conformitate cu dispozițiile legale, în fața instanței de apel a fost administrată și această probă testimonială.

Curtea nu poate reține că sentința atacată ar fi lovită de nulitate absolută, întrucât ar fi fost pronunțată înainte ca încheierile prin care s-au respins cererea de recuzare și declarația de abținere să fi rămas definitive.

În acest sens, se observă că, potrivit art. 52 alin. 6 Cod pr.penală anterior, încheierea prin care s-a respins abținerea nu este supusă niciunei căi de atac, fiind deja definitivă la data pronunțării.

Totodată, conform art. 52 alin. 6 coroborat cu art. 361 alin. 2 Cod pr.penală anterior, încheierea prin care s-a soluționat cererea de recuzare poate fi atacată doar odată cu fondul cauzei, așadar doar după pronunțarea sentinței apelate. În aceste condiții, hotărârea primei instanțe a fost legal pronunțată, având în compunerea completului un judecător a cărui declarație de abținere fusese respinsă și față de care o cerere de recuzare formulată de inculpat primise aceeași soluție.

Cât privește încheierile prin care s-au respins declarația de abținere și cererea de recuzare, Curtea constată că nu au fost încălcate dispozițiile referitoare la pronunțarea în ședință publică, de natură a atrage sancțiunea invocată. Analizând critica doar cu privire la încheierea prin care s-a respins cererea de recuzare (în condițiile în care încheierea prin care s-a respins declarația de abținere nu poate fi cenzurată, fiind deja definitivă chiar la data pronunțării), se constată că nulitatea absolută intervine numai dacă este încălcată cerința publicității, în raport de dispozițiile art. 197 alin.2 coroborat cu art. 358 rap. la art. 310 Cod pr.penală anterior. Această cerință nu este încălcată, dovadă fiind mențiunile din dispozitivul încheierii, referitoare la aducerea la cunoștință publică.

Referitor la încheierile interlocutorii, se mai reține că încălcarea altor dispoziții legale decât cea referitoare la publicitate (pronunțarea soluției fără ca președintele completului să explice părților prezente că pot declara apel sau, după caz, recurs, nepronunțarea soluției de către președintele completului de judecată care a soluționat cererea de recuzare, asistat de grefierul care a participat la acea ședință) nu atrage nulitatea absolută, ci poate atrage doar nulitatea relativă a actului, însă numai în condițiile art. 197 alin. 1 și 4 Cod pr.penală anterior, adică numai dacă s-a adus o vătămare care nu ar putea fi înlăturată altfel și dacă nulitatea a fost invocată în cursul efectuării actului, când partea este prezentă, sau la primul termen de judecată cu procedura completă, când partea a lipsit.

Cât privește componența completului care a soluționat cererea de recuzare, Curtea constată că au fost îndeplinite condițiile prevăzute de art. 52 alin.1 Cod pr.penală anterior, cererea în cauză fiind soluționată de un alt complet, fără participarea judecătorului fondului care fusese recuzat, astfel încât nu există încălcarea dispozițiilor

legale relative la compunerea completului de judecată, de natură a atrage sancțiunea nulității încheierii. Repartizarea acestei cereri în conformitate cu dispozițiile Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești care prevăd soluționarea de către completul imediat următor din aceeași materie este o chestiune care poate privi răspunderea disciplinară, dar nu și nulitatea, ca sancțiune procedurală penală. Verificând dosarul primei instanțe, Curtea constată însă că toate cererile vizând incompatibilitatea judecătorului din completul de judecată (completul C4 fond) au fost soluționate chiar de completul imediat următor în materie (C5 fond).

Referitor la nesoluționarea, la data de 10 iunie 2013, a cererii de revocare a măsurii arestării preventive, în condițiile în care instanța de recurs dispusese anterior casarea cu trimitere spre rejudecare a încheierii anterioare, respectiv la compunerea completului de judecată care a procedat la rejudecare, Curtea constată că aceste aspecte nu pot fi analizate în calea de atac a apelului, în condițiile în care încheierea din data de 10 iunie 2013 a fost susceptibilă de a fi atacată pe cale separată cu recurs, rămânând definitivă prin respingerea acelei căi de atac.

Având în vedere că prima instanță a respins cererea părților civile privind schimbarea încadrării juridice a faptelor, se constată că nu există o vătămare suferită de inculpat prin neacordarea unui alt termen pentru pregătirea apărării.

De altfel, lipsa unei astfel de vătămări rezultă chiar din poziția inculpatului în fața instanței de apel: după ce inculpatului, conform art. 386 Cod procedură penală, i s-a dat posibilitatea de a-și pregăti apărarea în raport de o posibilă schimbare de încadrare juridică pusă în discuție din oficiu, punctul său de vedere a fost în sensul că nu formulează concluzii distincte în acest sens, pentru că apărarea sa vizează doar achitarea pentru inexistența faptelor, oricare ar fi încadrarea juridică ce s-ar da acestora.

Totodată, Curtea nu poate reține că hotărârea atacată nu ar cuprinde motivarea cu privire la acordarea parțială a daunelor morale către părțile civile, deoarece judecătorul fondului a arătat, în esență, motivul pentru care a admis în parte cererile părților civile.

Faptul că nu s-a menționat expres că se respinge cererea formulată de părțile civile majore, cu privire la acordarea daunelor materiale, nu constituie un motiv de nelegalitate a sentinței atacate, atâta vreme cât rezultă clar din dispozitivul acesteia că cererile părților civile au fost admise doar în parte, acordându-se doar daunele precizate ca atare.

III. Situația de fapt reținută de Curte

Cât privește celelalte critici formulate de inculpat, privind pe de o parte insuficiența probatoriului și modul de evaluare a acestuia în faza urmăririi penale, iar pe de altă parte fondul acuzațiilor, vor fi analizate de către Curte în cele ce urmează, în măsura în care sunt strâns legate de însăși rezolvarea acțiunii penale în cauză.

Astfel, cu privire la situația de fapt, din coroborarea probelor administrate de organele de urmărire penală și de instanțele de judecată, în primă instanță și în apel, Curtea reține, în esență, că inculpatul Cioacă Constantin Cristian, polițist în cadrul Inspectoratului de Poliție Județean Brașov, s-a căsătorit la data de 18 iulie 2004 cu numita Ghinescu Elodia Marilena, avocat în cadrul Baroului Brașov, iar din relația lor începută înaintea căsătoriei s-a născut la data de 20 decembrie 2004 minorul Cioacă Patrick Matei.

În vara anului anul 2007, relațiile dintre cei doi soți erau deteriorate și fiecare dintre ei se angajase într-o relație extraconjugală, inculpatul, de puțin timp - cu martora Dinu (fostă Precup) Diana Cristina din mun. Pitești, iar Ghinescu Elodia Marilena, din aprilie 2006 - cu martorul Ilie Cristian, ofițer al Serviciului de Protecție și Pază (S.P.P.) aflat în misiune în Afganistan.

Totodată, de mai mult timp între soți existau certuri și tensiuni care implicau agresiuni verbale, uneori fizice, inculpatul lovindu-și soția, ambii adresându-și injurii, iar între ei având loc și discuții despre divorț.

Cu referire la perioada imediat anterioară datei faptelor deduse judecății, instanța reține că la 27 august 2007 soția inculpatului, abia întoarsă din Dubai, a descărcat pe calculatorul familiei mai multe fotografii realizate în timpul acestei vacanțe, trei dintre ele înfățișând-o alături de martorul Ilie Cristian. Cu acesta din urmă, victima petrecuse o vacanță în Dubai în perioada 19 - 26 august 2007, fără știrea soțului, căruia îi spusese în mod nereal că va fi însoțită de martora Milandru Maria Daniela și că aceasta ar plăti costurile vacanței.

Când se afla la birou, în data de 28 august 2007, Ghinescu Elodia Marilena a realizat că a uitat pe desktop-ul calculatorului fotografiile respective, s-a întors imediat acasă și le-a șters de pe calculator, pretextând în fața inculpatului că ar fi uitat acasă un dosar de care avea nevoie la serviciu. Deși deja văzuse fotografiile în discuție, inculpatul nu a reacționat în vreun fel, ca și cum nu ar fi știut nimic despre acestea.

Interesează sub aspectul deteriorării relațiilor dintre soți și al unei stări de tensiune preexistente între aceștia ziua de 29 august 2007, când victima Ghinescu Elodia Marilena l-a căutat în mod repetat la telefon pe inculpatul Cioacă Cristian Constantin, pentru a discuta despre divorțul lor. În noaptea precedentă (de 28/29.08.2007), inculpatul se dusesse la domiciliul martorei Dinu (Precup) Diana Cristina din municipiul Pitești, întorcându-se la Brașov după prânz.

Discuția dintre soți a avut loc în ziua menționată la biroul de avocatură al Elodiei Ghinescu, unde inculpatul s-a deplasat și a găsit-o singură pe soția sa. Anterior aceasta îi ceruse asistentei, martora Iosif Niță Raluca Emilia, să plece pentru nu asista la discuții.

După discuția menționată, soția inculpatului a ajuns acasă, în apartamentul conjugal situat în Brașov, str. Gloriei nr. 10, bl. 328, sc. A. et. IV, ap. 9, unde se afla și când au ajuns copilul său și bona acestuia, martora Teodor Elena. Soția inculpatului i-a permis bonei să plece la un moment dat, în jurul orelor 18,00, când inculpatul nu ajunsese acasă.

În seara aceleiași zile, inculpatul Cioacă Constantin Cristian, care îi ceruse unui coleg de serviciu, martorul Dincă Silviu-Costinel, să îi facă de serviciu în loc, a plecat de acasă îmbrăcat în uniforma de polițist, cu cămașă cu mânecă scurtă, pentru a se duce la serviciu în tura de noapte.

Deoarece între timp colegul Dincă Silviu-Costinel i-a comunicat telefonic că este de acord cu schimbul de tură propus, inculpatul s-a deplasat la benzinăria Petrom din municipiul Brașov, pentru a preda acestuia și altui coleg bonuri de combustibil, după care a plecat în vizită la martora Dinu (Precup) Diana Cristina, la Pitești.

Aici a petrecut circa 30-40 minute, dând martorei niște CD-uri, după care a plecat, fiind grăbit și spunându-i acesteia, deși nu era adevărat, că trebuie să ajungă la serviciu.

Ajuns înapoi acasă, în jurul orelor 02,00, în timp ce minorul dormea în apartament, inculpatul a lovit-o pe soția sa, pe fondul tensiunilor preexistente dintre ei, iar aceasta a căzut și, în urma acestor agresiuni, a intervenit decesul său, evenimentele petrecându-se în zona din dormitorul matrimonial situată aproximativ între pat și peretele care desparte acest dormitor de baia de serviciu, către ușa de acces în dormitor.

După acest moment, inculpatul a luat hotărârea ascunderii cadavrului victimei, folosindu-se în acest scop de o geantă de voiaj de dimensiuni mari, pe care victima o cumpărase în timpul vacanței în Dubai, precum și de perdeaua de duș din baia de serviciu aferentă dormitorului matrimonial.

Inculpatul a transportat cadavrul, într-un loc rămas necunoscut, în portbagajul autoturismului Peugeot 607 cu nr. de înmatriculare BV-10-RIK.

A doua zi dimineața, în jurul orelor 08,50, la domiciliul soților a ajuns bona Teodor Elena, căreia inculpatul, aflat în domiciliu cu copilul, i-a cerut să îi pregătească bagajul minorului pentru a-l duce la Pitești, la bunicii paterni.

După aceea, inculpatul a plecat de acasă, revenind după câteva ore, timp în care, pregătind bagajul minorului, bona nu a intrat în dormitorul conjugal, cărui ușă era închisă, și nu a observat nimic deosebit sau lipsă din locuință.

La revenirea inculpatului, acesta a luat copilul și a plecat singur cu el, în autoturismul cu numărul menționat, către Pitești.

În perioada ulterioară, fără se putea stabili cu precizie data, inculpatul a încercat să ascundă urmele faptei, sens în care a înlăturat din apartamentul conjugal obiectele pe care se aflau sau pe care era posibil să existe stropi sau alte urme de sânge rezultate din agresiunile asupra soției, în special din dormitorul matrimonial, astfel de obiecte fiind găsit într-o răpă situată la 4,6 km de Poiana Brașov, în direcția Râșnov, la data de 08 octombrie 2007 (ambalajele de carton în care se aflau sticlutele de parfum ale soției sale, situate în mare parte pe noptiera din dormitorul matrimonial, între pat și peretele comun cu baia, reviste care se găseau între pat și același perete, uniforma de serviciu în care inculpatul rămăsese îmbrăcat pe parcursul nopții de 29/30 august 2007 după schimbul de tură cu colegul său, precum și lenjeria intimă a inculpatului, perne decorative din apartamentul soților, inclusiv cele folosite pentru copil, un colac de wc pentru copil, fotografii, caietul de sarcină al victimei, acte referitoare la achiziționarea unor bijuterii în vacanța din Dubai, etc.).

Totodată, în apartament a procedat la spălarea suprafețelor pe care se găseau posibile urme de sânge, iar în baia de serviciu, aferentă dormitorului matrimonial, a montat o nouă perdea de duș în locul celei vechi.

În plus, în perioada 30 august -05 septembrie 2007, inculpatul a procedat la spălarea peretelui în zona în care a avut loc agresiunea, respectiv peretele dintre dormitorul matrimonial și baia de serviciu, precum și la aplicarea, peste cele 3 straturi deja existente, a încă două straturi de material pe perete, primul de glet, iar următorul, la exterior, de vopsea lavabilă.

În seara de 01 septembrie 2007, inculpatul, deși nu a anunțat familia victimei în vreun fel, i-a spus martorului Breazu Marius Sebastian, coleg de serviciu cu el și fin al victimei, că din 30 august 2007 nu mai știe nimic de soția sa și l-a chemat pe acesta la domiciliul său a doua zi, pentru a-i arăta fotografiile pe care soția sa le descărcase după vacanța în Dubai.

După acest moment, în general comportamentul inculpatului a dovedit nu atât dorința de a afla date despre dispariția soției sale și locul în care aceasta ar putea fi, ci

pe aceea de a face cunoscut, mai ales persoanelor din familie și apropiaților, faptul că soția sa a plecat de acasă, fiind implicată într-o relație cu un alt bărbat cu care se deplasase deja în străinătate, ceea ce ar fi abătut atenția organelor de anchetă de la verificarea posibilității ca însuși inculpatul să fie implicat în dispariția soției sale.

Inculpatul a anunțat dispariția soției sale oficial, la organele de poliție din Municipiul Brașov, tocmai în data de 5 septembrie 2007.

Situația de fapt este desprinsă de instanță din declarațiile părților și ale martorilor audiați, în măsura în care acestea se coroborează unele cu altele și cu alte probe, respectiv din concluziile rapoartelor tehnico-științifice și ale rapoartelor de expertiză efectuate în cauză și din relațiile și înscrisurile aflate în dosar, ansamblul materialului probatoriu conducând la concluzia că, într-adevăr, victima Ghinescu Elodia Marinela nu mai este viață, decesul producându-se în noaptea de 29/30 august 2007, chiar în apartamentul în care locuia împreună cu inculpatul Cioacă Constantin Cristian său, decesul survenind în urma unei agresiuni din partea acestuia, urmată de ascunderea cadavrului victimei într-un loc necunoscut.

În primul rând, se constată că la cercetarea la fața locului din data de 05.09.2007, chiar dacă s-a efectuat o examinare foarte sumară, vizând un caz de dispariție a persoanei, s-au ridicat fire de păr din peria personală aparținând soției inculpatului, la cercetarea la fața locului din data de 12.09.2007 s-au mai ridicat fire de păr și de pe podeaua dormitorului, iar prin raportul de constatare tehnico-științifică biocriminalistică nr. 77311/17.09.2007 întocmit de Institutul de Criminalistică - Serviciul Expertize Biocriminalistice din cadrul I.G.P.R. a fost stabilit profilul genetic al acestor fire de păr, stabilindu-se că aparțin unei persoane de sex feminin, notate P773110401 (f. 3-10 vol. V dosar urmărire penală).

Totodată, prin raportul de constatare tehnico-științifică biocriminalistică nr. 77311/3/21.09.2007 întocmit de același institut au fost stabilite profilurile genetice ale numiților Ghinescu Dumitru și Ghinescu Emilia (f. 18 - 24 vol. V dosar urmărire penală).

În urma comparării acestor trei profiluri a rezultat, conform aceluiași raport, că persoana de sex feminin notată cu P773110401 este fiica numiților Ghinescu Dumitru și Ghinescu Emilia, concluzie care a fost confirmată și prin raportul de expertiză medico - legală examen ADN nr. A15/4597/2013, din 03.03.2014 întocmit în cursul judecății de Laboratorul de Genetică al I.N.M.L. „Mina Minovici” București (fila 1493 vol. VI dosar apel).

Având în vedere toate aceste aspecte, precum și faptul că soția inculpatului era singura fiică a numiților Ghinescu Dumitru și Ghinescu Emilia, apare ca evident faptul că profilul genetic feminin P773110401 aparține victimei Ghinescu Elodia Marilena (probabilitatea stabilită de experți pentru legătura de filiație fiind de 99,9999916%), profil ADN de referință în raport de care s-au efectuat următoarele constatări tehnico-științifice biocriminalistice și expertize medico-legale genetice.

În acest sens, din apartamentul conjugal, respectiv din dormitorul matrimonial și din baia aferentă acestuia, organele de cercetare au ridicat, cu ocazia cercetărilor la fața locului efectuate în anii 2007 și 2012, mai multe urme biologice, iar analizele genetice au stabilit că acestea conțin sângele victimei Ghinescu Elodia Marilena, întrucât profilul genetic al fiecărei urme în cauză corespunde cu cel de referință notat P773110401.

Astfel de urme conținând sângele soției inculpatului, au fost identificate: pe partea interioară a ușii de acces în dormitorul matrimonial, pe tocul ușii; pe o sticlă de parfum, aflată pe noptiera dintre patul dormitorului și peretele cu baia de serviciu; pe două plinte din material lemnos, inclusiv pe zona nelăcuită a lemnului, care au fost detașate din zona de îmbinare a podelei cu peretele din stânga ușii de acces în dormitorul matrimonial; în părțile laterale ale unei grinzi de susținere a podelei din dormitorul matrimonial, dinspre ușa de la baia de serviciu; în tencuiala peretelui dormitorului matrimonial, comun cu baia de serviciu; pe pardoseala din beton, la îmbinarea cu șapa a peretelui ce desparte dormitorul de baia de serviciu; pe gresie, lângă mașina de spălat din baia de serviciu aferentă dormitorului matrimonial; pe mașina de spălat din baia dormitorului matrimonial (a se vedea concluziile din rapoartele de constatare tehnico-științifică, întocmite de Institutul de Criminalistică - Serviciul Expertize Biocriminalistice din cadrul I.G.P.R., nr. 77464/11.12.2007 - filele 131-137 vol. V dosar urmărire penală, nr. 137087/15.10.2012- filele 80-81 vol. II dosar urmărire penală, nr. 137166/19.11.2012- f. 159-160, vol. II dosar urmărire penală, precum și din raportul de expertiză medico-legală examen ADN nr. A15/4597/2013 din 03.03.2014 întocmit în cursul judecății de Laboratorul de Genetică al I.N.M.L. „Mina Minovici” București- fi. 1499, 1508 vol. VI dosar apel, respectiv suplimentul acestui raport- f. 1843-1848, 1906 și urm. vol. VII dosar apel).

Totodată, în cadrul cercetării efectuate și cu privire la autoturismul folosit de inculpat, marca Peugeot 607 cu nr. de înmatriculare BV-10-RIK, s-a procedat la ridicarea unor urme materiale în anul 2007, iar analiza acestora, prin constatările tehnico-științifice și expertiza efectuată, a evidențiat faptul că unele dintre ele conțin sânge uman.

În urma examenelor genetice s-a stabilit că și aceste urme de sânge aparțin victimei Ghinescu Elodia Marilena, ele găsindu-se, practic, în locuri în care nu s-ar justifica: pe tocul pistolului inculpatului, ridicat din torpedoul autoturismului, în portbagajul autoturismului (a se vedea concluziile din rapoartele de constatare tehnico-științifică nr. 77464 din 11.12.2007- f. 136, vol. V dosar urmărire penală și nr. 77311/3/21.09.2007 - f. 22 vol. V dosar urmărire penală, respectiv din raportul de expertiză medico-legală examen ADN nr. A15/4597/2013 din 03.03.2014 întocmit în cursul judecății de Laboratorul de Genetică al I.N.M.L. „Mina Minovici” București- f. 1499, 1508 vol. VI dosar apel, respectiv suplimentul acestui raport- f. 1843-1848, 1906 și urm. vol. VII dosar apel).

Curtea mai reține că la data de 08.10.2007 au fost găsite de organele de urmărire penală, într-o râpă situată la 4,6 km de Poiana Brașov, în direcția Râșnov, mai multe obiecte, dintre care o parte au fost identificate ca provenind din apartamentul celor doi soți (fotografii, caietul de sarcină al victimei, perne decorative ambalaje de parfumuri cărți, reviste, cordonul de la halatul bonei, colacul de WC al copilului, uniformă de serviciu a inculpatului, etc.), multe fiind recunoscute astfel de bona Teodor Elena (f. 56-59 vol. VI dosar urmărire penală, f. 994-999 vol. IV dosar apel) și de martora Serian Luminița Georgeta, care făcuse curățenie în casa soților (f. 168-170 vol. VI dosar urmărire penală, f. 1365 și urm. vol. VI dosar apel).

Pe o parte din aceste obiecte s-au găsit urme de sânge, identificate ulterior ca fiind ale victimei Elodia Ghinescu: pe o sticlă de parfum Amarige de Givanchy Paris, pe exteriorul unei mănuși chirurgicale, în interiorul unui sac de plastic de culoare neagră, ce conținea și un fie de păr aparținând tot victimei, precum și pe o cutie de parfum de culoare aurie, cu inscripția „5th Avenue” (a se vedea concluziile din rapoartele de

constare tehnico-științifică nr. 77311/4/19.10.2007- f. 83-85, vol. V dosar urmărire penală, nr. 77487/11.12.2007- f. 162-165, vol. V dosar urmărire penală, respectiv din raportul de expertiză medico-legală examen ADN nr. A15/4597/2013 din 03.03.2014 întocmit în cursul judecății de Laboratorul de Genetică al I.N.M.L. „Mina Minovici” București- fila 1499 și 1508 vol. VI dosar apel, respectiv suplimentul acestui raport- f. 1843-1848, 1906 și urm. vol. VII dosar apel).

Correspondențele ce au fost stabilite între aceste urme de sânge și cele găsite în apartament pun în evidență încercarea inculpatului de a ascunde urmele faptei sale și, prin aceasta, de a îngreuna activitatea de stabilire a adevărului celor întâmplate.

În acest sens, este relevant și faptul ca pe noptiera dintre patul din dormitorul matrimonial și peretele comun cu baia de serviciu se găseau la datele de 05, 11 și 19.09.2007, cu ocazia cercetărilor la fața locului, sticlute de parfum scoase din ambalajele de carton, în timp ce la data de 08.10.2007, printre obiectele găsite în râpă, au fost descoperite mai multe ambalaje din carton aferente unor sticle de parfum.

Identificându-se mărcile a patru parfumuri de pe noptiera din dormitor, s-a stabilit că pentru trei dintre acestea în râpă s-au găsit ambalajele corespunzătoare, conform raportului de constatare tehnico - științifică de interpretare a urmelor la fața locului nr. 242954 din 01.09.2008 (f. 330 - 422 vol. IV dosar urmărire penală).

Instanța mai reține că și pentru inculpatul Cioacă Constantin Cristian s-a identificat profilul genetic de referință, prin raportul de constare tehnico-științifică nr. 77311/5/19.10.2007 (filele 56-79 vol. V dosar urmărire penală).

Totodată, prin analizele genetice s-a stabilit că inculpatului îi aparțin urmele biologice găsite în râpa menționată, la data de 08 octombrie 2007, pe următoarele obiecte, despre care inculpatul a negat vehement că i-ar aparține: - pe perechea de chiloți bărbătești de culoare neagră cu inscripția Uniconf, în partea interioară corespunzătoare zonei organelor genitale, pe perechea de pantaloni de uniformă poliție (a se vedea raportul de constatare tehnico - științifică nr. 77311/5 din 19.10.2007- filele 56-79 vol. V dosar urmărire penală, precum și raportul de expertiză medico-legală examen ADN nr. A15/4597/2013 din 03.03.2014 întocmit în cursul judecății de Laboratorul de Genetică al I.N.M.L. „Mina Minovici” București- f. 1499 și 1508 vol. VI dosar apel).

Se mai reține că, la cercetările la fața locului din anul 2007, în fostul apartament conjugal s-a mai evidențiat și starea obiectelor din locuință, mai ales a celor din dormitorul matrimonial și din baia de serviciu, rezultând, chiar la examinarea vizuală, faptul că plinta de la îmbinarea podelei cu peretele, în zona dintre patul dormitorului și baia aferentă, avea încă din data de 05 septembrie 2007 urme de vopsea necurățată, spre deosebire de plintele celorlalți pereți.

Aceste aspecte conduc la concluzia că asupra peretelui în cauză inculpatul adăugase recent straturi de material, suplimentare celor care fuseseră aplicate odată cu zugrăvirea tuturor pereților, mai ales că se coroborează cu declarațiile martorei Serian Luminița Georgeta, în sensul că la curățenia efectuată anterior dispariției victimei, acea plintă nu era murdară, și cu concluziile rapoartelor de constatare tehnico-științifică efectuate în cauză cu privire la pereții dormitorului.

Încă din anul 2008, în raportul de constatare tehnico - științifică de interpretare a urmelor la fața locului nr. 242954/01.09.2008 (f. 330 - 422 vol. IV dosar urmărire penală), s-a reținut din examinarea fotografiilor executate cu ocazia cercetărilor la fața locului efectuate în apartamentul soților, că, dincolo de diferențele de nuanțe ale vopselei de pe pereți ce despart dormitorul de baia de serviciu și de baia principală, chiar

aspectul celor doi pereți este cel al unora vopsiți recent, arătându-se că aceștia se prezentau curați, fără urme caracteristice unei încăperi locuite un timp mai îndelungat (zgârieturi, pete, ștersături), spre deosebire de ceilalți pereți ai aceluiași dormitor, pe care erau prezente astfel de urme, aspect rezultat și din fotografiile analizate.

Totodată, cu ocazia cercetării la față locului din 13 septembrie 2012 au fost ridicate eșantioane din pereții dormitorului soților, pentru a se examina și succesiunea straturilor de vopsea.

S-a stabilit ca eșantioanele de vopsea murală (probele S1, S3), recoltate din zonele de pe peretele dintre dormitorul matrimonial și baia de serviciu, din zone care au prezentat o fluorescență caracteristică urmelor de sânge, diferă de celelalte eșantioane de vopsea murală recoltate de pe pereții aceluiași dormitor, diferența constând practic în prezența suplimentară (peste alte trei straturi: unul de substanță amorfă, unul de carbonat de calciu și altul de vopsea lavabilă) a două straturi de materiale: un strat constituit din gips și un strat de vopsea lavabilă, la exterior (a se vedea concluziile din raportul de constatare - științific nr. 136055 din data de 09.10.2012 întocmit de Institutul de Criminalistică - Serviciul Expertize - Chimice din cadrul I.G.P.R.- filele 2 - 20 vol. II dosar urmărire penală),

Prin același raport de constatare s-a mai stabilit că pe suprafața celor două plinte din material lemnos, aferente peretelui din partea stângă a ușii de acces în dormitorul matrimonial, s-a identificat vopsea lavabilă având aceleași caracteristici fizico - chimice (culoare și compoziție chimică) cu cele ale stratului exterior de vopsea murală, prezent atât pe peretele dintre dormitorul matrimonial și baia de serviciu, cât și pe ceilalți pereți ai aceluiași dormitor.

Cum s-a arătat anterior, prin raportul de constatare tehnico - științific nr. 137087 din data de 15.10.2012 întocmit de Institutul de Criminalistică - Serviciul de Biocriminalistică din cadrul I.G.P.R. (filele 66 - 82 vol. II dosar urmărire penală), s-a concluzionat în esență, după analiza celor două plinte din material lemnos ridicate din zona de îmbinare a podelei cu peretele din stânga ușii de acces din dormitor, că prezintă sânge uman, a cărui genotipare ADN a pus în evidență un profil genetic identic cu cel al soției inculpatului.

În cauză a fost efectuată o cercetare la fata locului și în 7 noiembrie 2012, ridicându-se eșantioane din pereții dormitorului matrimonial. Examinarea și compararea succesiunii straturilor de vopsea au pus în evidență că eșantioanele de vopsea murală recoltate din 4 zone ale peretelui dintre dormitorul matrimonial și baia de serviciu, între ușa acestei băi și peretele opus intrării, diferă de celelalte eșantioane de vopsea murală recoltate de pe pereții aceluiași dormitor, diferența constând tot în prezența suplimentară (peste alte trei straturi: de substanță amorfă, de carbonat de calciu și de vopsea lavabilă) a altor două straturi de materiale: un strat gips și un strat de vopsea lavabilă la exterior. Cele două straturi de vopsea lavabilă, existente în probele din cele 4 zone menționate, prezintă aceleași caracteristici fizico-chimice (aspect, culoare, compoziție chimică) cu cele ale straturilor de vopsea lavabilă existente în celelalte probe recoltate de pe ceilalți pereți ai dormitorului matrimonial (a se vedea raportul de constatare tehnico - științific nr. 136127/22 noiembrie 2012- filele 168 - 179 vol. II dosar urmărire penală),

A fost analizată și o probă de vopsea, recoltată în urma demontării unor scânduri ale podelei de lemn din dormitorul matrimonial („proba D podea”), constatându-se că această substanță prezintă aceleași caracteristici fizico-chimice (aspect, culoare și compoziție chimică) cu cele ale straturilor de vopsea lavabilă, existente în

probele recoltate din ceilalți pereți. Totodată, substanța ridicată tot de sub dușumeaua dormitorului matrimonial cu aceeași ocazie („proba B podea”), având aceeași culoare cu cea a vopselei lavabile de pe pereții dormitorului, a prezent în compoziție substanțe care au fost regăsite și în compoziția straturilor de zugrăveală de pe pereții dormitorului.

Analizând încă odată probele ridicate din pereții dormitorului matrimonial din apartamentul soților, experții Laboratorului Interjudețean de Expertize Criminalistice București, din cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice au întocmit raportul de expertiză criminalistică nr.18 din 24 ianuarie 2013 (f. 70-90, vol. III dosar urmărire penală), în concluziile căruia au ajuns la concluzii similare cu cele din raportul de constatare tehnico-științifică nr. 136127/22 noiembrie 2012, în esență în sensul următor: eșantioanele ridicate din zonele peretelui dintre dormitorul matrimonial și baia de serviciu, între ușa acestei băi și peretele opus intrării, diferă de celelalte eșantioane recoltate de pe alți pereți ai aceluiași dormitor, diferența constând în prezența suplimentară, peste alte trei straturi, a altor două straturi de materiale.

Este de subliniat și faptul că, prin raportul de expertiză medico - legală examen ADN nr. A1511407/2010 din 24 ianuarie 2013, întocmit de I.N.M.L. „Mina Minovici”, s-a stabilit, în esență, că pe o grinda de lemn de susținere a podelei (notată „GS2”), care fusese ridicată cu ocazia cercetării la fața locului din data de 7 noiembrie 2012, experții au regăsit sânge uman, iar analiza genetică a acestei urme a condus la evidențierea unui profil A.D.N. unic, complet, aparținând fiicei numiților Ghinescu Emilia și Ghinescu Dumitru, investigați în calitate de părinți biologici ai victimei Ghinescu Elodia Marilena (f. 108-113, vol. III, dosar urmărire penală).

Totodată, experții au mai arătat că testarea genetică nu poate stabili, deoarece nu există metode omologate, nici vechimea urmei biologice, nici zona anatomică, nici categoria vasului de sânge din care provine urma, dar factorii de mediu sau de timp nu au fost de natură a influența rezultatul testării genetice.

Deși inculpatul neagă faptul că între el și soția sa exista o relație conflictuală, care să justifice exercitarea de agresiuni asupra acesteia în noaptea respectivă, concluzia contrară se desprinde din declarația martorei Morgovan Claudia, prietenă a victimei, care a relatat că Elodia Ghinescu i-a povestit că după nașterea copilului nu a mai avut relații intime cu soțul său, că se temea să-l mai întâlnească pe acesta și chiar evita să o facă, deși locuiau în aceeași casă, trecând pe la magazinul martorei până când inculpatul pleca la serviciu, întrucât acesta de mai mult timp lucra numai noaptea. De asemenea, victima i-a povestit că cei doi au hotărât să aibă vieți separate și că au vorbit despre divorț (f. 37-42 vol. VI, f. 211 vol. II dosar urmărire penală, f. 1106 vol. III dosar fond).

De asemenea, martora Iosif Niță Raluca Emilia a declarat că cei doi, deși păstrau de conivență o relație aparent firească, în realitate nu se înțelegeau, aveau vieți separate, fiecare avea o relație extraconjugală și victima era nemulțumită, povestind că a discutat cu inculpatul despre divorț (f. 106-109 vol. VI dosar urmărire penală, 1105 vol. III dosar fond, 717-719 vol. III dosar apel).

Unele din aceste aspecte au fost confirmate chiar de către inculpat care, în cele din urmă, a recunoscut că avea o relație extraconjugală cu numita Precup Diana Cristina. Inculpatul a negat că victima ar fi dorit un divorț, însă acest aspect rezultă din declarațiile martorelor Morgovan Claudia și Iosif Niță Raluca Emilia.

Totodată, rezultă din depozițiile martorilor Chețean Ofelia- Terezia și Chețea Ionel- Sorin, proprietarii apartamentului nr. 7 din același imobil, situat chiar sub

cel al inculpatului si al victimei, că în noaptea de 29/30 august 2007 au auzit o bufnitură puternică din apartamentul de deasupra, aparținând familiei Cioacă- Ghinescu.

Martorii au discutat chiar despre faptul ca probabil inculpatul o lovește pe soția sa, știind de la martora Raluca Ionescu (fostă Zaharia), fostă locatară, că acest lucru se întâmpla și înainte cu câțiva ani.

Faptul că cei doi martori nu au putut declara cu exactitate că zgomotul s-a produs la o anumită oră, care să corespundă exact cu ora sosirii inculpatului la domiciliu, nu lipsește de relevanță celelalte aspecte relatate (filele 181-182, 183-184 vol. VI dosar urmărire penală).

De altfel, declarațiile acestor martori se coroborează cu cele ale martorei Ionescu (Zaharia) Raluca (f. 282-284 vol. II dosar urmărire penala) sub aspectul certurilor destul de frecvente dintre soți.

Instanța constată că la fața locului nu au fost găsite cadavrul victimei și nicio armă a crimei, dar nici geanta de voiaj pe care victima o cumpărase în vacanța din Dubai, iar perdeaua de duș de la baia aferentă dormitorului matrimonial a fost schimbată cu o alta nouă, potrivit urmelor vizibile de despachetare recenta, coroborate cu declarațiile martorelor Teodor Elena si Serian Luminita Georgeta.

Curtea mai reține, cu deosebita importanță pentru stabilirea situației de fapt, ca inculpatul deținea la 5 si 6 septembrie 2007 toate cele 3 rânduri de chei originale pe care el și soția le aveau de la ușa de acces în apartamentul conjugal, schimbând încuietorile la 5 si 6 septembrie 2007.

Astfel, la data de 09.10.2007 au fost ridicate de la societatea administrată de martorul Sabo Gheorghe butucul yalei superioare tip T 55, schimbate de inculpat, personal, la data de 05.09.2007, precum și butucul yalei inferioare tip „pachet security” schimbate la 06.09.2007 de martorul Zaharia Veronel la cererea inculpatului, precum și câte trei chei de la fiecare din yale (f. 310 – 311 vol. IV dosar urmărire penală).

Deși inculpatul susține ca aveau câte 4 rânduri de chei, iar un rând ar fi la soția sa, bona Teodor Elena a declarat ca nu existau decât 3 rânduri de chei de la fiecare yală, unul folosit de inculpat, al doilea de victimă, iar cel de-al treilea era de rezervă, fiind folosit chiar de bonă.

Deși martorul Sabo Gheorghe a susținut că ambele yale s-ar comercializa cu câte 4 rânduri de chei, doar susținerile martorei Teodor Elena se coroborează și cu concluziile raportul de constatare tehnico-științifică traseologică nr. 67109/20 septembrie 2007 întocmit de Institutul Național de Criminalistică din cadrul IGPR (filele 267-284 vol. V dosar urmărire penală), conform cărora, din informațiile obținute de la producători, a rezultat că una dintre yale era comercializată de 4 chei originale, iar cea de-a doua cu 3 chei originale. Totodată, s-a mai stabilit și că în cele două yale au fost folosite exclusiv chei originale.

Totodată, Curtea reține, conform declarațiilor martorului Răhăian Marin, că la data de 14 septembrie 2007 inculpatul a cerut sa fie trecută o singură persoană la cheltuielile de întreținere, spunând martorului ca "fiul său este la bunici, fără să amintească ceva de soția lui" (f. 129 vol. VI dosar urmărire penală), aspect care, în raport și de comportamentul manifestat față de părinții și fratele soției sale, respectiv de cunoscuții soției sale și ai familiei în general, denotă lipsa oricărei intenții reale de a afla cauza dispariției victimei.

Dimpotrivă, inculpatul a încercat să ascundă, chiar la nivelul activității profesionale a soției sale, faptul că aceasta a dispărut, determinând diverse persoane să producă probe, înscrisuri nereale, pentru a crea aparența că soția sa trăiește.

În acest sens, inculpatul a invocat faptul că ulterior datei de 30 august 2007 soția sa și-a aranjat problemele de serviciu, redactând o cerere de amânare, precum și o împuternicire avocațială într-o cauză, pe care le-a semnat personal și le-a depus în dosare la Judecătoria Brașov, dovedind faptul că era în viață.

Sub acest aspect însă, a fost audiată martora Iosif Niță Raluca Emilia, asistenta victimei, care a declarat că ea a fost cea care, la propunerea inculpatului, a redactat și semnat înscrisurile către Judecătoria Brașov, solicitând și medicului de familie al Elodiei Ghinescu să elibereze o adeverință, nereală, pentru a o atașa înscrisurilor întocmite de ea.

Susținerile acestei martore se coroborează cu cele ale martorului medic Vasile Puiu, care a confirmat că a eliberat, într-adevăr, adeverința fără să o vadă pe Elodia Ghinescu. (f. 324-325 vol. II dosar urmărire penală).

De altfel, și în apel s-au confirmat susținerile martorilor, sens în care din raportul de expertiză criminalistică grafică nr. 19/7 februarie 2013 întocmit de Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice Brașov, se desprinde un element cu relevanță juridică deosebită în cauză, respectiv: semnăturile de pe împuternicirea avocațială și de pe cererea de amânare având dată certă 06.09.2007, depuse în două dosare ale Judecătoriei Brașov, nu aparțin victimei Ghinescu Elodia Marilena, ci au fost executate de asistenta acesteia, Iosif Niță Raluca Emilia (f. 1391-1398 vol. VI dosar apel).

Se mai reține că, în general, inculpatul nu a oferit nicio explicație rezonabilă cu privire la găsirea urmelor de sânge ale soției sale, atât în apartament (pe obiectele din dormitor și baia de serviciu, în straturile de material din peretele comun al dormitorului cu baia, sub podeaua din dormitor, pe plintele din zona peretelui menționat), cât și pe obiectele găsite în râpă la data de 08.10.2007 ori în torpedoul mașinii sale (pe tocul pistolului său, pe sticla de parfum, ambalajul altui parfum din râpă, etc.), după cum nu a oferit astfel de explicații nici cu privire la alte aspecte importante, desprinse din probele analizate anterior.

Cu privire la obiectele găsite în râpă, inculpatul a declarat, atât în faza de urmărire penală, cât și în cea a judecății, că nu le recunoaște și nu poate afirma că au fost sau nu în locuința lor și (în mod surprinzător) nici că ar fi asemănătoare cu cele aflate în propriul domiciliu.

Un element care definește pe deplin comportamentul simulat al inculpatului este prezentarea de către acesta a unor versiuni nereale în legătură cu dispariția victimei, cu privire la care susținea că deține informații verificabile, pe care probele administrate în fața Curții nu le-au confirmat, dar și o apărare centrată pe răspunsuri negative, de genul „nu știu, nu îmi explic, să lămurească parchetul”, „nu pot să precizez” (atitudine manifestată uneori chiar în fața unor probe evidente, cum ar fi înregistrarea de la benzinăria Petrom).

Un exemplu edificator este cel referitor la uniforma de polițist găsită în râpă, despre care inculpatul a declarat inițial că nu poate spune nimic și nu știe dacă lipsește din casa sa. Ulterior a negat ferm că uniforma i-ar aparține, susținând că în noaptea respectivă nici nu purtat uniformă cu mânecă scurtă de genul celei din râpă, dar apartenența uniformei a fost pe deplin dovedită prin testele genetice, prin stabilirea corespondenței (evident, la nivelul anului 2007) dintre mărimea uniformei și cea a

hainelor primite de inculpat de la serviciu, respectiv prin vizionarea în apel a înregistrării de la benzinăria Petrom din noaptea de 29/30.08.2007, unde inculpatul apare îmbrăcat cu uniformă cu mânecă scurtă.

Explicațiile pe care inculpatul le-a dat cu privire la prezența unor urme de sânge ale soției în dormitor și în portbagajul autoturismului său au vizat un accident ușor al copilului, explicație infirmată de testele ADN și de declarația bonei, respectiv o excoriație la degetul victimei, cu ocazia unei ieșiri la iarbă verde, ipoteză contrazisă de numărul urmelor și de localizarea acestora.

Altă explicație ulterioară, conform căreia sângele de sub podeaua dormitorului ar proveni de la 2 avorturi pe care victima și le-ar fi provocat în baia aferentă dormitorului, nu este susținută de nicio probă, fiind abandonată, de altfel, de inculpat în declarația dată în fața Curții, în care a afirmat că are o altă apărare după ce a văzut bine dosarul (f. 443 și urm. vol. III dosar apel).

Referitor la ziua dispariției soției sale, inculpatul, de asemenea, a dat declarații contradictorii cu privire la modul în care și-a petrecut zilele de 29 și 30 august 2007, precizând inițial că în noaptea de 29/30 august 2007 a dormit acasă, împreună cu soția sa și cu fiul lor, aspecte care sunt contrazise probele dosarului și asupra cărora a și revenit ulterior.

Martora Mîtu Carmen Maria, șefa ierarhică a inculpatului, a arătat că acesta i-a spus în ziua de 11 septembrie 2007, după cercetarea locuinței, că organele de poliție au găsit sânge în locuința sa și că, probabil, vor găsi și în autoturism, aspecte recunoscute și de inculpat, care a pretins că nu își explică existența urmelor de sânge în locuință și în autoturism.

Referitor la comportamentul victimei, martora Iosif Niță Raluca Emilia a precizat că în dimineața de 30 august 2007, Elodia Ghinescu nu a venit la serviciu și nici nu a anunțat-o că nu vine, lucru nefiresc, pentru că o suna de fiecare dată pe martoră când întârzia sau când nu venea la serviciu, mai ales că, astfel cum au confirmat și părțile civile, victima stabilise să se întâlnească cu acestea chiar la birou la acea dată.

Totodată, din probele administrate a rezultat că victima nu a fost văzută plecând din locuință în dimineața zilei de 30 august 2007. Deși în mod obișnuit pleca la serviciu cu taxiul, pentru că nu avea permis de conducere, nu a fost văzută în stația de taxiuri și nu a fost identificată în data respectivă nicio comandă pentru taxi, victima nemaifiind văzută după seara zilei de 29 august 2007.

Deși poziția inculpatului este că nu a lovit-o în acea noapte și nu este implicat în vreun fel în decesul soției sale (aceasta se află în viață și a înțeles să-și refacă viața departe de familie, a intrat într-un program de protecție a martorilor ori ar fi putut fi răpită și lipsită de libertate sau omorâtă de alta persoană, etc), aceste apărări sunt infirmate nu numai de probele anterior menționate, ci și de numeroase alte probe care indica lipsa oricărui semn de viață din partea soției inculpatului, în toți acești ani, cu toate căutările și în ciuda intensei mediatizări a dispariției sale.

În raport de faptul că persoana care cunoștea cel mai îndeaproape activitatea profesională a soției inculpatului, secretara Niță Iosif Emilia Raluca, a arătat că nu cunoaște să fi existat relații tensionate între soția inculpatului și vreunul din clienții acesteia din dosare, iar acest aspect rezultă inclusiv din declarațiile inculpatului, care a arătat că nu are cunoștință ca vreo astfel de persoană să fie în relații conflictuale cu soția sa, soția nu i-a spus vreodată și nici inculpatul nu știe ca aceasta să aibă dușmani ori să se teamă de ceva sau de cineva (a se vedea f. 443-447 vol. III dosar apel), instanța constată

că nu există, practic, motive rezonabile în a crede că astfel de persoane ar avea vreo legătură cu dispariția sau suprimarea vieții soției inculpatului, în sensul apărărilor formulate de inculpat pe parcursul urmăririi penale ori în fața instanței de judecată, de natură a justifica utilitatea solicitării tuturor înscrisurilor care ar avea vreo legătură cu activitatea profesională a victimei Ghinescu Elodia Marilena ori utilitatea verificării suplimentare a conținutului unor astfel de înscrisuri și evidențe sau audierea tuturor persoanelor care ar fi menționate în astfel de evidențe.

Curtea observă că inculpatul, încercând să combată acuzațiile, a formulat apărări care s-au bazat în esență pe ipoteze diferite ale dispariției soției sale, solicitând diverse probe menite a dovedi doar presupuneri, conform tezelor probatorii și explicațiilor oferite uneori chiar de inculpat.

Dincolo de invocarea posibilității ca între victimă și un client al său să fi avut loc dispute (pentru care inculpatul a criticat că nu s-a efectuat cercetarea tuturor înscrisurilor, evidențelor și persoanelor care ar avea vreo legătură cu dosarele în care soția sa ar fi avut în curs lucrări ca avocat, instrumentate la toate instanțele de judecată și la toate unitățile de parchet din România, probe apreciate de instanță ca nefiind utile, în raport de lipsa oricăror date credibile și rezonabile că ar avea legătură cu dispariția soției inculpatului), inculpatul a avansat și ipoteza dispariției soției sale, ca urmare a legăturii acesteia cu lucrătorii din cadrul Serviciului de Protecție și Pază ori ca urmare a unor posibile afecțiuni ale sănătății, care ar putea justifica pierderea vieții sau acte suicidare, sau ca urmare a participării soției sale într-un program de protecție a martorilor cu efectul schimbării identității acesteia ori sau ca urmare a ascunderii soției sale, în scopul sustragerii de la o posibilă anchetă penală, în cazul în care avea vreo calitate de învinuit/inculpat/persoană reclamată, sau ca urmare a plecării voluntare a soției sale în străinătate, abandonând în totalitate viața familială și profesională și renunțând la orice legături cu copilul și cu restul membrilor familiei.

Însă, instanța constată că toate aceste explicații oferite sunt doar presupuneri care nu se confirmă în mod rezonabil, în timp ce ansamblul probatoriu converge către legătura dintre dispariția victimei și inculpat.

Celelalte ipoteze rămân simple presupuneri, care nu pot justifica administrarea unor probe suplimentare, inutile pentru soluționarea cauzei, în condițiile în care deja s-a administrat un amplu probatoriu, atât în cursul urmăririi penale, cât și în fața instanței în apel.

Deși inculpatul a invocat la un moment dat ca martorul Ilie Cristian ar fi implicat în dispariția soției sale, în baza unui mesaj dat prin e-mail între ei în care s-ar discuta despre violență fizică, se observă că martorul în cauză nu se afla în România în acea perioadă, lipsind orice date plauzibile cu privire la aceasta ipoteză.

De altfel, prin adresa nr. 1269 din 2 octombrie 2007 emisă de Serviciul de Protecție și Pază, s-au confirmat declarațiile martorului Ilie Cristian referitoare la prezența sa în afara teritoriului țării în perioada dispariției soției inculpatului, arătându-se că martorul a fost detașat începând cu 11 aprilie 2007 la Departamentul pentru Securitate O.N.U. pe lângă Misiunea Națiunilor Unite în Afganistan și nu s-a aflat în România în perioada 20 august – 5 septembrie 2007 (f. 333, vol. II dosar urmărire penală).

Totodată, prin adresa nr. 44/16.01.2013 emisă de Serviciul de Protecție și Pază, s-a comunicat faptul că în cadrul acestei instituții nu s-a dispus efectuarea vreunei cercetări disciplinare cu privire la martorii Ilie Cristian ori Zabara Daniel (f. 135, vol. III, dosar urmărire penală).

Au fost verificate toate unitățile sanitare de pe raza județului Brașov, pentru a vedea dacă soția inculpatului a fost internată ori dacă au fost internate persoane cu identitate rămasă necunoscută cu semnalmente asemănătoare acesteia, rezultatul verificării fiind negativ (a se vedea f.154-156 vol. III, dosar urmărire penală).

De asemenea, au fost verificate, prin intermediul Patriarhiei Române, lăcașurile de cult din cadrul acesteia, pentru a se vedea dacă soția inculpatului figurează în cadrul personalului monahal, rezultatul fiind negativ, în condițiile în care primirea în astfel de lăcașuri nu se efectuează decât pe bază de acte de stare civilă și alte acte care ar servi la legitimarea persoanei (a se vedea relațiile de la filele 137-139, vol.III, dosar urmărire penală, precum și adresa nr. 4119/2013 emisă de Administrația Patriarhală, prin care s-a comunicat, chiar la cererea părților civile Ghinescu Emilia și Ghinescu Robert Constantin, că soția inculpatului nu se află și nu s-a aflat în niciun locaș de cult – fila 711 vol. III dosar apel).

S-a verificat dacă au existat victime ale unor accidente rutiere sau astfel de evenimente, cu semnalmente asemănătoare soției inculpatului, rezultatul fiind negativ (f. 145 vol. III, dosar urmărire penală).

Soția inculpatului nu a avut calitatea de făptuitor, învinuit sau inculpat în vreo cauză înregistrată la Direcția Națională Anticorupție, potrivit relațiilor înaintate prin adresa nr. 60/C/40 din 15 ianuarie 2013 (f. 136, vol. III dosar urmărire penală), astfel încât nu este plauzibilă nici ipoteza că s-ar ascunde, în scopul sustragerii de la o posibilă anchetă penală.

Au mai fost efectuate și verificări pentru a se vedea dacă soția inculpatului se găsește în evidența persoanelor private de libertate sau aflate în rețeaua penitenciară, începând cu anul 1997, ori dacă se află în evidența persoanelor fizice ce au fost amprentate sau a persoanelor deținătoare de arme de foc, rezultatul fiind negativ (f. 142-144, vol.III dosar urmărire penală).

În urma verificărilor și în baza de date CDN privind datele de identificare și semnalmentele persoanelor dispărute, rezultatul a fost, de asemenea, negativ, potrivit relațiilor înaintate la dosar (f. 180 vol. III dosar urmărire penală).

A fost verificată și ipoteza plecării voluntare a soției inculpatului în Dubai, iar potrivit relațiilor înaintate de Ambasada Emiratelor Arabe Unite la București la 25 ianuarie 2013, soția inculpatului nu a beneficiat de viză de intrare în această țară, din 30 august 2007 la zi (f. 141 vol. III dosar urmărire penală).

Cu privire la ipoteza plecării voluntare a soției inculpatului, se constată că în perioada 30 august – 30 septembrie 2007 nu a existat linie de feribot persoane, cu plecare din portul maritim Constanța către terțe destinații, potrivit adresei nr. 81205 din 25 ianuarie 2013, emisă de I.P.J. Constanța – Serviciul Investigații Criminale (f. 140, vol. III, dosar urmărire penală);

Din adresa nr. 1785372/JGV emisă la 6 octombrie 2008 de Centrul de Cooperare Polițienească Internațională – Biroul Național Interpol, rezultă că, deși soția inculpatului a fost pusă în urmărire internațională ca persoană dispărută, efectuându-se căutarea acesteia prin măsuri specifice, inclusiv prin difuzarea datelor de identitate, dar și a fotografiei și semnalmentelor acesteia, în cele 185 de state care sunt membre Interpol nu s-au primit date în legătură cu localizarea acesteia în străinătate (f. 157 și următoarele, vol. III, dosar urmărire penală).

De altfel, tot referitor la ipoteza plecării voluntare, se observă că aceasta ar fi justificată, potrivit inculpatului, prin lipsa unor obiecte de îmbrăcăminte din dresingul

din apartament, a pașaportului soției, a unei genți de voiaj ce fuseseră recent cumpărată din Dubai, respectiv prin plecarea soției inculpatului în străinătate anterior, în compania unui alt bărbat. Însă această ipoteză nu se bazează decât pe aspecte nerelevante ori presupuneri care nu sunt confirmate în niciun fel de ansamblul materialului probator.

Dincolo de faptul că lipsește, cum s-a arătat, orice indiciu referitor la găsirea în viață a soției inculpatului sau la plecarea acesteia în străinătate ori într-o altă locație rămasă necunoscută din interiorul țării, Curtea observă că părăsirea copilului de către soția inculpatului nu este plauzibilă, în condițiile în care toate probele converg către relația foarte apropiată dintre mamă și fiu, ce fusese dorit de multă vreme.

Totodată, este puțin plauzibilă o astfel de plecare pentru care soția inculpatului să ia, ca bagaj, doar haine (nu multe, astfel cum inculpatul a indicat că ar lipsi, potrivit fotografiilor judiciare de la filele 35 – 38 vol. IV dosar urmărire penală) din dressingul din apartament, cu tot cu umeraș, dintr-o anumită parte a suportului pe care se aflau așezate, fără nicio selecție, fără a lipsi din apartament alte obiecte de îmbrăcăminte sau lucruri de uz personal care sunt de strictă necesitate pentru orice fel de plecare.

S-a dovedit a fi nereală și ipoteza plecării voluntare a soției inculpatului în străinătate, invocată pe baza mențiunii „figurează ieșit din țară” din fișa persoanei urmărite Ghinescu Elodia Marilena, întocmită ca urmare a dării în urmărire internațională a acesteia (vol. III fila 159 dosar urmărire penală).

Prin adresa nr. 689518/OG/25.09.2013 emisă de I.P.J. Brașov – Serviciul de Investigații Criminale, s-a comunicat că mențiunea în cauză a fost inserată în fișa persoanei urmărite ca și o chestiune formală, care se completează mereu, într-un câmp obligatoriu al formularului, tocmai în vederea căutării persoanelor care sunt date în urmărire internațională în afara teritoriului României, mai ales că după data de 01.01.2007 (aderarea României la Uniune Europeană) la trecerea granițelor României persoanele nu se mai înregistrează la frontieră.

În plus, în cauza de față mențiunea a fost făcută și pentru că însuși inculpatul a arătat, în declarația sa cu ocazia sesizării plecării soției, că aceasta s-ar putea afla în străinătate (f. 496 – 497 vol. III dosar apel).

Deși se susține ca numitul Mustăță Ronald (posibil Roland), angajat la S.C. Atlasib S.R.L., a precizat ca ar fi văzut-o pe soția inculpatului în viață la scurt timp după data dispariției, din adresa înaintată de aceasta societate rezultă că numitul Mustăță Ronald (posibil Roland) nu a fost angajat al societății în anul 2007 (f. 163 vol. III, dosar urmărire penală), iar în baza de date a persoanelor nu a fost găsită o astfel de persoană, astfel încât nu rezultă aspecte credibile cu privire la existența vreunei persoane având această identitate, angajat al societății la data dispariției victimei, care să cunoască date despre plecarea voluntară a acesteia, în sensul invocat de inculpat.

De altfel, s-a dovedit în final a fi nereale și neserioase și datele referitoare la o persoană care a contactat Poliția Brașov la data de 10.10.2007, afirmând că a văzut-o pe Elodia Ghinescu în municipiul Câmpulung la 09.10.2007, deci după data dispariției. Nu numai că numărul de telefon de pe care aceasta a sunat nu era alocat județului Argeș, dar persoana în cauză, care a precizat că se numește Mardare Dumitra și locuiește în municipiul Câmpulung, județul Argeș (fila 723 vol. III dosar apel), nici nu a fost identificată la acea adresă, nu figurează în baza de date a persoanelor din județul Argeș, nefiind cunoscută în zona în care a arătat că ar locui (fila 866 vol. IV dosar apel).

Nici susținerile martorei Danciu Ana, care a declarat că ar fi văzut-o pe victimă în septembrie 2007 în viață, nu s-au dovedit a fi serioase, în raport de datele indicate cu privire la fizionomia persoanei.

Totodată, nici declarația martorei Gheorghe Ioana, care a relatat abia în ianuarie 2013 că ar fi călătorit cu victima în avion în noiembrie 2007, lucru de care l-ar fi anunțat și pe inculpat încă de atunci, nu poate dovedi că Elodia Ghinescu era în viață la acea dată. Martora a contactat un post de televiziune, iar nu autoritățile, ceea ce face puțin plauzibilă declarația sa, mai ales că a afirmat în cadrul declarației că are probleme cu vederea și că persoana din avion nu semăna cu cea din fotografiile ce o reprezentau pe victimă.

Deși una din apărările inculpatului a fost în sensul că la prima cercetare la fața locului efectuată în apartament la data sesizării dispariției soției sale, 05.09.2007, s-ar fi efectuat o examinare criminalistică care să vizeze și existența unor eventuale urme de sânge în interiorul apartamentului și că nu s-ar fi identificat astfel de urme sau mijloace materiale de probă, avansând ipoteza că la cercetările ulterioare s-ar fi pretins găsirea unor asemenea urme care nu ar fi existat inițial, se constată că această apărare nu este reală.

Susținerile inculpatului sunt contrazise de mențiunile procesului-verbal de cercetare la fața locului întocmit la 05.09.2007, însoțit de planșă fotografică, care se coroborează cu declarațiile martorului Ursu Nicolae, din care rezultă că nu s-a efectuat o astfel de examinare criminalistică, cercetarea vizând în esență identificarea doar a unor posibile urme de efracție și executarea câtorva fotografii judiciare care să prezinte starea apartamentului, cu ridicarea a unor fragmente de urme papilare de pe obiecte de cosmetică și a unor fire de păr din peria personală a soției victimei.

Abia la cercetarea la fața locului efectuată la 11.09.2007 și continuată a doua zi s-a procedat la examinarea amănunțită, inclusiv din punct de vedere criminalistic, a apartamentului soților, folosindu-se și surse de lumină multiplă Polilight PL 500 și sursă de lumină rece KL 2500 LCD (filele 13 și următoarele vol. IV dosar urmărire penală).

Nici apărarea inculpatului în sensul că obiectele găsite în râpă ar fi fost puse în acel loc de altă persoană sau chiar de anchetatori, în scopul învinuirii pe nedrept a inculpatului, nu poate fi reținută de instanță, această apărare a inculpatului nefiind susținută de probe sau alte indicii din care să rezulte o astfel de ipoteză.

Deși inculpatul a afirmat că ar fi existat un singur covoraș de baie de culoare crem, care a fost ridicat de anchetatori din mașina de spălat la cercetarea la fața locului din 11-12.09.2007 și care a fost pus în râpă ulterior chiar de către aceștia, contrariul a fost dovedit chiar prin verificarea în fața instanței de apel, la solicitarea inculpatului, a obiectelor materiale de probă, în cadrul cărora s-au găsit două astfel de covorașe similare, fapt ce exclude apărarea formulată de inculpat.

Este cert că lucrurile găsite în râpă provin din apartamentul comun al soților, o mare parte din aceste lucruri fiind recunoscute de către bona Teodor Elena, de martora Serian Luminita Georgeta și de către părinții victimei.

De altfel, cum s-a arătat deja, probele științifice au relevat faptul că ADN-ul inculpatului a fost găsit pe obiectele de îmbrăcăminte (uniforma de polițist) găsite cu acea ocazie. Susținerile inculpatului, în sensul că toate obiectele, inclusiv îmbrăcămintea intimă, ar fi fost plasate în râpă de către părinții inculpatului, care ar fi avut obiectele din perioada în care soții are fi locuit la ei, nu sunt credibile, fiind infirmate de declarațiile

părților civile Ghinescu Emilia și Ghinescu Constantin Robert, de cele ale martorelor Teodor Elena și Serian (fostă Moldoveanu) Luminița Georgeta.

În plus, potrivit declarațiilor părților civile, la părinții victimei nu au rămas obiecte din perioada în care soții au locuit la aceștia, fiind greu de crezut faptul că părțile civile ar fi păstrat lenjeria intimă a inculpatului purtată, fără a fi spălată, timp de mai mulți ani, după cum unele obiecte, precum cordonul de la halatul bonei Teodor Elena ori fotografiile cu perna decorativă pe care era ținut copilul soților sau colacul de WC pentru copil datează clar din perioada ulterioară nașterii copilului, astfel încât nu se poate susține că ar fi fost păstrate de părinții victimei pentru a fi plasate intenționat în râpă după momentul dispariției fiicei lor.

Totodată, în râpă au fost găsite și înscrisuri referitoare la plecarea victimei în Dubai, care nu puteau data, în mod evident, din perioada renovării apartamentului soților. Deși inculpatul a susținut că părțile civile ar fi plasat în acel loc chiar înscrisul adus de soția sa din Dubai ca document pentru bijuteriile cumpărate părților civile, susținerile acestuia sunt nereale, întrucât în fața instanței de apel înscrisul aflat în posesia părților civile a fost depus chiar în original de către acestea la dosar, nefiind vorba de cel găsit în râpă la data de 08.10.2007.

Această ipoteză, avansată de inculpat în apărare, nu este credibilă și în raport de faptul că în râpă au fost descoperite la acea dată extrem de multe obiecte care cu certitudine provin din domiciliul conjugal. Or, dacă aceste obiecte ar fi fost luate din apartament de o altă persoană decât inculpatul, pentru a fi „plantate” în râpa menționată spre a servi ca probe din care să rezulte implicarea inculpatului în dispariția soției sale, atunci nu se explică de ce inculpatul nu a invocat lipsa lor din casă, în condițiile în care lipsa obiectelor din domiciliu a fost un aspect asupra căruia s-a discutat, inclusiv de către inculpat, încă de la începutul anchetei asupra dispariției.

Totodată, o astfel de ipoteză vine în contradicție și cu faptul că s-a dovedit, conform celor anterior expuse, că ușa de acces în apartamentul soților nu a fost deschisă decât cu chei originale, iar toate cele 3 seturi complete de astfel de chei s-au aflat în posesia inculpatului după data dispariției soției sale.

Deși atât pe parcursul urmăririi penale, dar și în fața instanței, inculpatul a arătat că ar exista probe care să susțină orice altă ipoteză decât cea a uciderii soției sale, Curtea constată că nu s-au prezentat și nici nu s-au indicat probele ce ar putea dovedi în mod clar nevinovăția inculpatului.

Chiar apărătorul ales al inculpatului a precizat, la data de 19.12.2012, că susținerea referitoare la plantarea probelor de către anchetatori nu se bazează decât pe prezumții, respectiv că apărarea este în posesia tuturor informațiilor ce dovedesc nevinovăția inculpatului, pe care însă nu dorește să le indice pentru că ar avea caracter sensibil, în timp ce inculpatul însuși a arătat că ar avea cuțitul și prosoapele presupuse a lipsi din domiciliul conjugal, însă aceste obiecte „sunt puse bine”, urmând a le prezenta în instanță, fără ca acest lucru să se și întâmple.

În plus față de cele anterior menționate, acest lucru rezultă și din declarația din 28 ianuarie 2013 a martorului Ene Iulian, cumnatul inculpatului, potrivit căruia inculpatul cunoștea din încă din 2007, arestat fiind, că martora Gheorghe Ioana ar fi văzut-o în viață pe soția sa în avion în noiembrie 2007, dar că până la momentul respectiv încunoștințarea anchetatorilor despre existența unei astfel de martore nu a fost considerată oportună, momentul apreciat de inculpat și de martor ca „potrivit” fiind ianuarie 2013 (f. 413 vol. I dosar urmărire penală).

Atitudinea generală a inculpatului de-a lungul urmăririi penale a fost caracterizată de susțineri referitoare la faptul că ar exista probe care îi dovedesc în mod clar nevinovăția, probe pe care inculpatul le deține ori despre care el are cunoștință, chiar de ani de zile, dar pe care nu dorește să le indice ori pe care le va prezenta doar în fața instanței, ceea ce însă, cum s-a arătat, nu s-a întâmplat.

Este adevărat că inculpatul, ca orice acuzat într-un proces penal, nu este obligat să își dovedească nevinovăția și nici să coopereze cu organele de anchetă, drept consfințit și de dispozițiile art. 66 Cod pr.penală anterior, respectiv art. 99 din noul Cod pr.penală, însă, în același timp, Curtea constată că astfel de susțineri, ce ulterior s-au și dovedit neadevărate, relevă lipsa de seriozitate și de credibilitate a afirmațiilor inculpatului în fața organelor judiciare.

Cu privire la probatoriu, Curtea mai notează că decizia referitoare la săvârșirea faptelor, împrejurările comiterii acestora și vinovăția inculpatului nu poate rezulta decât din evaluarea probelor administrate în cadrul procesului penal, în fața organelor de urmărire penală și a instanțelor de judecată, conform analizei expuse anterior, instanța neputând avea în vedere la soluționarea cauzei aspecte relevate în mass-media.

Niciun astfel de aspect, chiar dacă ar rezulta din declarații ori puncte de vedere ale participanților la proces, nu poate fi avut în vedere, nici în acuzare, dar nici în apărarea inculpatului, întrucât administrarea probelor trebuie făcută în fața organelor judiciare, cu respectarea principiilor contradicționalității și nemijlocirii, în scopul unei proceduri echitabile.

Văzând criticile inculpatului, Curtea constată, într-adevăr, referitor la lucrările științifice prin care s-a procedat la examenul ADN, că nu se pot reține ca relevante acele concluzii referitoare la natura („probabil sânge”) unora dintre urmele ridicate la cercetările la fața locului (a se vedea, de ex., urmele de pe faianța băii dormitorului soților, analizate prin raportul de constatare tehnico-științifică nr. 77464/11.12.2007- fila 131-132, vol. V dosar urmărire penală), chiar dacă lucrările tehnico-științifice stabilesc drept cert faptul că urmele aparțin victimei Ghinescu Elodia.

Atâta vreme cât aceste urme sunt menționate ca fiind „probabil” constituite din sânge și nu există o concluzie științifică certă, în urma testelor efectuate, faptul că alte urme cu aspect similar sau descoperite în aceeași zonă s-au dovedit a fi sânge nu justifică presupunerea că și cele în cauză sunt de aceeași natură.

Practic, orice natură ar avea urmele respective (sânge, celule epiteliale, alt tip de celule umane), este evident că ar rezulta la testul genetic un profil ADN uman, iar în ceea ce privește profilul soției inculpatului, Curtea apreciază că nu sunt relevante în cauză decât acele urme stabilite în mod cert ca fiind sânge, dacă este vorba de urme ridicate din apartament ori autoturism, în raport atât de obiectul cauzei, cât și de locul unde s-au petrecut evenimentele. Este evident că orice alte tipuri de urme biologice ale victimei, în afara celor de sânge, care ar fi fost găsite în apartamentul în care victima locuia ori în autoturismul cu care se deplasa, nu pot dovedi nimic relevant în cauză, indiferent de localizarea acestor urme ori de numărul lor.

Pentru argumente similare, nu pot fi reținute nici concluziile din raportul de expertiză medico-legală nr. A.1/237/2013 din 18 ianuarie 2013, întocmit de I.N.M.L. „Mina Minovici” (f. 117-118, vol. III dosar urmărire penală), în cadrul căroră expertul medico-legal, luând în considerare numai volumul redus de sânge care a putut forma petele prezentate în fotografiile analizate (raport de constatare tehnico-științifică de

interpretare a urmelor de la fața locului nr. 242954/1 septembrie 2008), a estimat că volumul total al sângelui corespunzător petelor ar fi de 23 ml, la care s-ar mai putea adăuga un volum de sânge nesemnificativ, absorbit în componentele de lemn ale dușumelei și în perete. Expertul medico-legal a arătat că, în raport numai de volumul redus de sânge estimat că ar fi putut forma acele pete, nu se poate pronunța asupra eficienței hemostazei spontane ori a gravității hemoragiei și a riscului său letal în absența tratamentului medical de urgență. Totodată, a apreciat că sursa de sânge situată la suprafața podelei, din care s-au acumulat prin scurgerea pasivă a sângelui cele două pete din fotografii, ar fi avut un volum de sânge cu mult mai mare, apreciere efectuată în raport de caracteristicile constructive ale podelei, conform fotografiilor.

Instanța nu poate reține însă o astfel de concluzie, pe de o parte, pentru că nu are la bază argumente științifice ori constatări experimentale concrete iar, pe de altă parte, pentru că este oricum incertă, expertul apreciind generic asupra posibilității existenței unui volum „cu mult mai mare” decât cel estimat.

Curtea mai reține că din portbagajul autoturismului inculpatului s-au ridicat, la datele de 12.09.2007 și 19.09.2007, câte un sac din polietilenă de culoare neagră, iar la 8 octombrie 2007 s-au găsit 8 saci din polietilenă de culoare neagră, în râpa situată la 4,6 km. de Poiana Brașov, analiza urmelor de sânge din interiorul unuia dintre ei punând în evidență profilul ADN al Elodiei Ghinescu.

Date fiind concluziile raportului de constatare tehnico-științifică nr. 129285/19 noiembrie 2012 (filele 185- 200 vol. II dosar urmărire penală), Curtea constată că nu se poate stabili că acești saci provin din rola pe care inculpatul o avea în portbagajul autoturismului său cu ocazia cercetărilor asupra acestuia.

Totodată, deși prin raportul de constatare tehnico-științifică de interpretare a urmelor la fața locului nr. 69967/24 ianuarie 2013, întocmit de Serviciul Criminalistic din cadrul Inspectoratului de Poliție Județean Brașov, se arată dinamica producerii urmelor de sânge (prin integrarea rezultatelor rapoartelor de constatare tehnico-științifică nr. 242954/ 1 septembrie 2008, întocmit de Serviciul Criminalistic din cadrul I.P.J. Brașov, nr.137087/15 octombrie 2012 și nr.137166/19 noiembrie 2012, întocmite de Institutul Național de Criminalistică) din apartamentul comun al soților din municipiul Brașov, trebuie observat că o parte din concluziile în cadrul cărora s-au interpretat urmele găsite în apartament sunt expuse cu grad de probabilitate, neputându-se avea în vedere aspecte care nu sunt cert stabilite ori care nu sunt suficient susținute (a se vedea concluzia referitoare la cantitatea de sânge scursă sub dușumeaua din dormitorul soților, care nu poate fi stabilită, dar este „cu mult mai mare” decât se prezintă în fotografie- f. 6-40, vol. III, dosar urmărire penală).

Curtea nu poate reține dovedirea acuzației de depesare a cadavrului victimei de către inculpat, reținând doar acțiunea de ascundere a corpului acesteia, întrucât probele administrate nu confirmă, dincolo de orice îndoială rezonabilă, această acuzație.

Astfel, văzând probele pe care se sprijină rechizitoriul, constată că o urmă dinamică de sânge, cea creată pe tocul ușii dormitorului matrimonial, precum și identificarea sângelui pe fragmente de silicon de la cada băii principale, chiar și în condițiile în care s-a dovedit că inculpatul a efectuat operațiuni de curățire sau acoperire în casă, aruncând și o parte din obiecte (printre care și sifonul căzii respective) în râpă, nu sunt suficiente pentru a crea convingerea depesării corpului victimei.

Totodată, faptul că în râpă s-a găsit și colacul de wc al copilului nu are relevanță sub acest aspect, întrucât acesta nu era ținut numai în baia principală, potrivit declarațiilor martorei Teodor Elena.

Nici lipsa cuțitului nu este de natură a convinge că acest obiect ar fi fost folosit la depesare, în condițiile în care nu era de dimensiuni foarte mari. Legat de acest aspect, Curtea ține cont și de faptul că inculpatul, dacă ar fi depesat corpul victimei în modalitatea indicată în rechizitoriu, ar fi trebuit să execute cu copilul în casă atât această operațiune, cât și îndepărtarea părților cadavrului, precum și curățarea băii principale, în circa 6 ore, până la venirea bonei, ceea ce nu este plauzibil.

Nici înlocuirea perdelei de la duș și lipsa prosoapelor și a genții de voiaj nu sunt mai relevante, obiectele servind, potrivit celor reținute de Curte, la transportarea corpului nedepesat al victimei.

Este nefondată critica inculpatului cu privire la efectuarea cercetărilor locale și a lucrărilor cauzei de către organe de cercetare penală incompetente funcțional și fără calitatea cerută de lege pentru a efectua lucrări de urmărire.

Este adevărat că inculpatul a avut calitatea de polițist, ofițer de poliție judiciară, până la data de 4 martie 2008, iar, pe de altă parte, în cauză, pentru infracțiunea de omor calificat urmărirea penală se efectuează obligatoriu de către procuror, însă nu se poate reține încălcarea dispozițiilor legale, deoarece până la data de 18 septembrie 2007, când prin rezoluția procurorului s-a dispus începerea urmăririi penale față de învinuitul Cioacă Constantin Cristian pentru infracțiunea de omor calificat prev. de art. 174 rap. la art. 175 lit. c Cod penal anterior, cercetarea nu a avut ca obiect comiterea infracțiunii de omor (ci doar dispariția persoanei, conform sesizării făcute de inculpat) și nicio persoană nu fusese pusă sub o astfel de acuzație, care să atragă incidența dispozițiilor art. 209 alin. 3 Cod pr. penală anterior, referitoare la efectuarea cercetării de către procuror.

În aceste condiții, toate actele de cercetare anterioare începerii urmăririi penale, efectuate începând cu data sesizării de către inculpat a dispariției soției sale (acte efectuate în perioada 5 – 18 septembrie 2007) de către polițiști având calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare ori pe baza dispozițiilor acestora, respectă dispozițiile art. 224 Cod pr. penală anterior, reprezentând acte premergătoare efectuate în cauză, astfel încât acestea nu pot fi considerate ca nefiind valabile.

În plus, toate cercetările locale din datele de 5, 11 și 12 septembrie 2007 au fost efectuate de către agenții din cadrul Poliției Municipiului Brașov – Serviciul de Investigații Criminale, respectiv Biroul de Investigații Criminale. La aceste cercetări la fața locului a asistat și inculpatul, care a semnat fără obiecțiuni procesele verbale întocmite de organele de poliție.

Inculpatul nu s-a opus ridicării de obiecte și prelevării urmelor biologice din apartament și din autoturismul cercetat, fiind de acord atât cu efectuarea cercetărilor la fața locului, cât și cu operațiunile de ridicare și prelevare a mijloacelor de probă, nepunându-se problema ridicării silite a unor astfel de obiecte și urme materiale ori a percheziționării apartamentului și autoturismului, care să fie supuse autorizării judecătorului ori procurorului competent, în sensul art. 100 și urm. Cod pr. penală, anterior.

După data de 18 septembrie 2007, când s-a dispus începerea urmăririi penale pentru infracțiunea de omor calificat față de inculpat, toate perchezițiile domiciliare efectuate în cauză au respectat dispozițiile legale-sus menționate, având la bază autorizațiile emise de judecător, la solicitarea procurorului de caz, depuse la dosar.

Totodată, deși inculpatul a contestat în fața instanței modalitatea în care, cu ocazia cercetărilor la fața locului, au fost ridicate urmele materiale ce constituie mijloace materiale de probă, respectiv modalitatea de ambalare, sigilare a acestora, numărul probelor de același fel, Curtea nu poate reține aceste critici, întrucât inculpatul, prezent la cercetările la fața locului și la examinările criminalistice desfășurate de 05.09.2007, 11.09.2007, 12.09.2007, 19.09.2007, a declarat că nu are de făcut niciun fel de obiecțiuni cu privire la toate aceste aspecte și la modul general de efectuare a cercetărilor la fața locului. Inculpatul nu a avut obiecțiuni referitoare la astfel de aspecte, deși a fost prezent, nici la cercetările la fața locului și la ridicarea probelor din anul 2012, deși la acel moment trebuiau invocate eventuale neregularități, iar faptul că a dorit să plece (întorcându-se apoi, o dată, însoțit de avocatul ales, apoi plecând iarăși de la locul cercetării), nu echivalează cu efectuarea actului procedural al percheziției, respectiv al cercetării la fața locului, în lipsa sa.

Pe de altă parte, modalitatea de ridicare și ambalare a mijloacelor materiale de probă identificate cu ocazia cercetărilor la fața locului nu a fost de natură a conduce la alterarea în vreun fel a acestora, în raport de mențiunile din rapoartele de constatare tehnico - științifică și din rapoartele de expertiză, referitoare la ridicarea, ambalarea și păstrarea în condiții corespunzătoare a obiectelor trimise spre examinare, respectiv de declarațiile specialistului criminalist Dascălu Radu (f. 821-823 vol. IV dosar apel) și cele ale criminalistului Potorac Romică (f. 1637-1639 dosar apel).

Nu poate fi avută în vedere critica formulată de inculpat, referitoare la neconcordanțele dintre, pe de o parte, mențiunile de pe plicurile cu probe (fire de păr) înaintate spre expertizare prin raportul de expertiză biocriminalistică nr. 77311/14.09.2007, iar pe de altă parte, mențiunile din raportul de expertiză referitoare la conținutul acestor plicuri, deoarece aceste aspecte au fost verificate în fața instanței de apel, dovedindu-se faptul că nu există niciun fel de neconcordanțe reale, în raportul de expertiză fiind vorba de o eroare de consemnare.

Acest aspect rezultă din adresa nr. 2896969 din 18.11.2013, prin care Institutul Național de Criminalistică a răspuns solicitării Curții de Apel privind completarea raportului în cauză, arătând următoarele: firele de păr din interiorul ambelor plicuri au fost prezentate împreună, fiind analizate ca o singură probă, provenită din aceeași sursă - persoană, iar eșantionarea lor în acest mod a indus și eroarea privind poziționarea inversată a fotografiilor cu plicurile în cauză. Obținerea unui profil genetic unic a demonstrat faptul că firele de păr din ambele plicuri provin de la aceeași persoană (f. 889 - 890 vol. IV dosar apel).

Inculpatul a mai criticat în general și faptul că în mod eronat s-a stabilit concordanța dintre profilurile genetice, identificate în urmele de sânge uman ridicate de pe diferite obiecte, și profilul genetic atribuit victimei Elodia Ghinescu, pornind de la faptul că inițial la stabilirea profilului victimei nu s-au putut identifica alele corespunzătoare a doi markeri genetici (din cei 16 posibili).

Curtea constată că nu pot fi reținute criticile legate de acest aspect, formulate cu privire la toate lucrările științifice ce implică un examen ADN, deoarece atât specialistul criminalist Potorac Romică, cel care a efectuat rapoarte de constatare tehnico - științifică criminalistică în cursul urmăririi penale, cât și experta Bărbării Ligia, care a efectuat în cursul judecății expertiza medico - legală - examen ADN, au explicat chiar în fața instanței de judecată faptul că, din cei 16 markeri genetici posibili, este

suficientă găsirea a cel puțin 7 markeri pentru identificarea persoanei (a se vedea declarațiile de la file 1637 – 1639 și 1640 – 1641 dosar apel).

Totodată, potrivit expertei Bărbării Ligia, deși în profilul genetic al Elodiei Ghinescu nu s-au putut stabili, încă din 2007, 2 markeri (profilul său de referință având 14 markeri stabiliți), la analiza comparativă efectuată în cadrul expertizei ADN din faza judecătorească în apel s-au avut în vedere, pentru acești 2 markeri, anumite valori (8, 9, respectiv 11, 12), pentru că ele se regăseau în profilul genetic feminin generat de același laborator de expertiză, la o lucrare anterioară ce stabilise cu certitudine că era vorba profilul ADN al fiicei numiților Ghinescu Dumitru și Ghinescu Emilia (A15/11407/2010 din 24.01.2013 – filele 108 - 113 vol. III dosar urmărire penală).

În plus, din declarația aceleiași experte rezultă în esență că, și dacă nu s-ar fi avut în vedere la efectuarea expertizei din cursul judecătorecții cei 2 markeri, rămași neidentificați în cadrul profilului ADN al Elodiei Ghinescu stabilit în 2007, rezultatul expertizei ar fi fost același, nefiind influențat cu nimic, tocmai în raport de faptul că este necesară identificarea a minim 7 markeri pentru stabilirea profilului genetic al unei persoane.

De altfel, aceeași este situația și în cazul oricăror alte lucrări științifice, prin care s-a procedat la stabilirea profilurilor ADN corespunzătoare probelor de sânge și la efectuarea de comparații dintre acestea și profilul generat inițial pentru Elodia Ghinescu (P773110401). Chiar dacă nu s-a putut verifica identitatea acestor profiluri ADN și cu privire la cei 2 markeri ce lipseau din profilul genetic al victimei, atâta vreme cât markerii în cauză, specifici urmelor de sânge, corespund cu markerii din profilurile genetice ai părinților victimei (Ghinescu Emilia și Ghinescu Dumitru), este de necontestat faptul că persoana de la care provin urmele este fiica acestora.

Deși inculpatul contestă, în esență, și competența procurorului care a efectuat urmărirea penală, în anul 2007, Curtea constată că, apărările legate de aceste aspecte sunt nefondate. În acest sens, este de precizat că în perioada 5-17 septembrie 2007, cauza de față s-a aflat în lucru la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov, în raport de dispozițiile art. 27 alin. 3 din Legea nr.218/2002, privind organizarea și funcționarea poliției române, raportat la art.14 alin.2 pct.1 lit.e-j din Legea nr.360/2002, privind Statutul polițistului.

La data de 17 septembrie 2007, prin rezoluția emisă de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a dispus preluarea cauzei de către această din urmă unitate de parchet, în raport de complexitatea deosebită a cauzei penale, iar procurorul de caz a fost de acord cu preluarea, astfel încât Curtea constată că preluarea dosarului pentru efectuarea urmăririi penale, de către un parchet mai mare în grad decât cel care era în mod normal competent să instrumenteze cauza, s-a făcut în mod legal, în raport de dispozițiile legale în vigoare la momentul respectiv (art. 209 alin. 4/1 lit. d Cod pr.penală anterior).

În baza acestor dispoziții legale, procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au instrumentat în mod legal cauza și după data de 4 martie 2008, când inculpatului i-a încetat calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare, prin Dispoziția nr. S/244 din 4 martie 2008 a Șefului Inspectoratului de Poliție al Județului Brașov și Avizul nr. 948/C/2008, emis de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dată de la care în mod normal competența, în ceea ce privește instrumentarea cauzei, revenea, dacă nu ar fi fost preluat de cel superior în grad, parchetului de pe lângă tribunal, potrivit regulilor generale prevăzute în

ceea ce privește infracțiunea de omor calificat de art. 27 pct.1 lit. a Cod pr.penală anterior.

Este nefondată critica potrivit căreia nu s-ar fi înaintat la dosar toate probele administrate în cauză ori că nu s-ar fi administrat în cursul urmăririi penale toate probele ce ar fi fost încuviințate în apărarea inculpatului. În acest sens, a fost înaintată, printre mijloacele materiale de probă, agenda profesională a soției inculpatului, după cum au fost depuse în dosarul de urmărire penală procesele verbale prin care s-au redat convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate, referitoare la faptele care formează obiectul prezentei cauze. Faptul că datele din agenda soției inculpatului nu au fost exploatate criminalistic, în sensul cerut de inculpat (verificarea tuturor dosarelor în care aceasta acorda sau acordase asistență juridică, identificarea și verificarea tuturor părților care figurau în aceste dosare, pentru a se vedea dacă ar fi existat relații de dușmănie între soția inculpatului și persoane implicate în astfel de dosare, care să fi fost practic implicate în uciderea acesteia din urmă) nu atrage aspecte de nelegalitate a sesizării instanței, în condițiile în care nici inculpatul nu a solicitat, în concret, prezentarea acestui mijloc de probă și verificarea unor aspecte punctuale în legătură cu activitatea profesională a soției sale, iar verificarea tuturor dosarelor și a tuturor persoanelor implicate în acele dosare nu apare ca fiind utilă pentru soluționarea cauzei, în raport de probele administrate.

Totodată, nici nedeponarea la dosar a tuturor transcrierilor convorbirilor telefonice ale inculpatului interceptate de procuror în cursul urmăririi penale nu atrage sancțiunea procedurală a nulității, prin prisma dispozițiilor legale aplicabile în cauză și a apărărilor concrete formulate de inculpat.

Astfel, conform art. 91/2 alin. 4 și art. 91/3 Cod pr.penală anterior, nu toate convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate într-un dosar penal se transcriu în procese verbale de procuror sau de lucrătorul de poliție judiciară delegat de procuror și se depun la dosar, ci doar acele convorbiri sau comunicări care privesc fapta/faptele ce formează obiectul cercetării sau contribuie la identificarea ori localizarea participanților, în timp ce acele convorbiri sau comunicări care nu sunt utile pentru soluționarea cauzei se arhivează la sediul parchetului, cu asigurarea confidențialității, putând fi transmise instanței de judecată investită cu soluționarea cauzei.

În prezenta cauză, deși inculpatul susține că a văzut într-un alt dosar penal (în care este cercetat, alături de altă persoană, pentru alte fapte penale decât cele din prezentul) transcrieri ale unor convorbiri ale sale care nu ar fi fost depuse și în prezentul dosar, nu a făcut nicio referire la vreo convorbire a cărei transcriere să-i susțină apărarea, astfel încât nu rezultă vreo vătămare.

Cu privire la efectuarea unor acte procedurale în timpul urmăririi penale, după 12.02.2008 și, mai ales, după 13.08.2009 (când inculpatul a arătat că singurul său avocat este Maria Vasii), fără a fi încunoștințat apărătorul inculpatului care formulase cerere în acest sens, Curtea reține că nerespectarea dispozițiilor art. 172 Cod procedură penală anterior nu poate atrage decât nulitatea relativă, iar nu absolută, cum a invocat inculpatul. Astfel fiind, este necesară dovedirea unei vătămări prin efectuarea fiecărui act/lucrare din cele expres arătate de inculpat în motivele de apel, care să nu poată fi înlăturată în alt mod, condiție ce nu este îndeplinită, mai ales că este vorba de audieri ale unor persoane care au fost ulterior reaudiate ori ale căror declarații nu sunt relevante sau de lucrări de căutare efectuate cu privire la corpul victimei în diverse locații din țară.

Nu se poate reține critica inculpatului referitoare la căutarea soției acestuia, conform procedurii întemeiate pe art. 97 din Convenția Schengen, care prevede dreptul persoanei căutate de a decide difuzarea datelor referitoare la locația în care s-ar găsi, deoarece o astfel de procedură nu echivalează, astfel cum susține inculpatul, cu lipsa unor căutări a soției sale ca persoană în viață.

Astfel, cum însuși inculpatul a arătat, procedura folosită în cauză s-a efectuat sub rigorile dreptului persoanei căutate de a decide dacă acceptă sau nu ca autoritățile sau familia să afle date despre locul în care s-ar găsi, ceea ce presupune că, odată localizată o atare persoană, ceea ce rămâne confidențial este nu însuși aspectul găsirii (localizării sale), ci doar adresa efectivă unde poate fi găsită. În cauză, nu este vorba de localizarea soției inculpatului, cu păstrarea confidențialității asupra locației, ci, practic, căutarea efectuată de Interpol în baza art. 97 din Convenția Schengen în decursul anilor nu s-a soldat cu niciun rezultat, în sensul localizării soției inculpatului.

Referitor la căutarea în interiorul țării a soției inculpatului cu ajutorul dispozitivului ADE 650, Curtea nu poate reține ca fondată critica formulată de inculpat, deoarece, chiar dacă acest dispozitiv nu era apt a conduce la localizarea corpului unei persoane, o astfel de împrejurare nu este de natură a înlătura concluzia care se desprinde din întreg materialul probator administrat în cauză.

Curtea nu poate reține că actele medico-legale întocmite de I.N.M.L. „Mina Minovici” București ar fi lipsite de valoarea juridică, ca probe administrate în procesul penal, deoarece acesta este organismul de specialitate competent din punct de vedere teritorial să întocmească lucrări medico-legale pentru cauzele instrumentate de o unitate de parchet din București. În plus, chiar dacă nu s-ar fi respectat competența teritorială în acest sens, lipsește orice vătămare a părților din proces ca urmare a acestei împrejurări.

Cu privire la verificările efectuate la Patriarhia Română, în legătură cu eventuala prezență a soției inculpatului în cadrul vreunului lăcaș de cult, în faza judecătii în apel relațiile solicitate de la Patriarhia Română au fost înaintate la dosar, ca urmare a demersurilor făcute în acest sens de apărătorul părților civile Ghinescu Emilia și Ghinescu Robert, nefiind vătămat inculpatul ca urmare a neadministrării probei în cursul urmăririi penale.

În final, Curtea precizează că unele critici formulate de inculpat cu privire la probatoriul administrat, inclusiv de către prima instanță, s-au dovedit întemeiate, așa încât, manifestând rol activ și în condițiile în care în această cale de atac cauza se devolvează în integritate, instanța de apel a suplinit, prin administrarea unui amplu probatoriu, toate deficiențele cercetării judecătorești în primă instanță.

Consecutiv, deși prima instanță a reținut, în esență, situația de fapt întocmai ca în rechizitoriu (mai puțin aspectele referitoare la găsirea cușitului sau a prosoapelor care lipseau din domiciliul soților), Curtea, în baza propriului examen, nu poate reține în întregime aceeași situație de fapt expusă în sentința atacată, unele aspecte și împrejurări nefiind probate dincolo de orice îndoială rezonabilă, astfel cum cer dispozițiile art. 396 alin. 2 Cod procedură penală (a se vedea, astfel cum rezultă și din expunerea situației de fapt, chiar aspecte concrete legate de împrejurările esențiale ale săvârșirii faptelor, cum este cazul intenției inculpatului de a-și ucide soția ori depesarea cadavrului acesteia, pentru care probele sunt insuficiente).

Cu privire la astfel de aspecte, Curtea dă eficiență principiului in dubio pro reo, în sensul art. 4 Cod procedură penală, reținând în stabilirea situației de fapt doar acele probe din coroborarea cărora rezultă neîndoiește situația de fapt expusă.

În raport toate considerentele arătate, Curtea nu poate primi cererea inculpatului, de desființare a sentinței și de trimitere a cauzei spre rejudecare la prima instanță, o astfel de soluție fiind de natură a conduce la încălcarea dispozițiilor art. 8 Cod procedură penală. Astfel, în considerarea dreptului la un proces echitabil, trebuie respectat și termenul rezonabil al procedurii în cadrul căreia inculpatul să fie tras la răspundere. Textul legal invocat reprezintă transpunerea în legislația internă a dispozițiilor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, iar în jurisprudența Curții europene s-a invocat necesitatea ca instanțele de control judiciar să dezlege toate problemele de drept și de fapt în legătură cu o cauză penală și să soluționeze ele însele litigiul.

IV. Încadrarea juridică a faptelor

În raport de situația de fapt, astfel cum a fost prezentată anterior, Curtea constată că, deși inculpatul a acționat în mod violent asupra corpului victimei, iar rezultatul l-a constituit moartea acesteia, încadrarea juridică a faptei de săvârșirea căreia a fost acuzat inculpatul, este, în aprecierea Curții, în infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prevăzută de art. 183 Cod penal anterior, în raport de împrejurările ce au rezultat din mijloacele de probă administrate, atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de cercetare judecătorească.

Infracțiunea de omor presupune, în mod obligatoriu, intenția făptuitorului de a ucide, rezultat pe care acesta îl prevede, fie ca o consecință sigură a faptei, fie ca o eventualitate pe care o acceptă, iar această poziție psihică nu se presupune, ci trebuie clar dovedită.

Poziția subiectivă a inculpatului în ceea ce privește fapta de lovire a victimei, cu consecința decesului acesteia, nu poate rezulta, dat fiind specificul cauzei, decât din activitatea materială, obiectivă desfășurată de acesta.

Pentru ca această activitate să fie revelatorie, în condițiile în care nu există o declarație în acest sens a inculpatului și nu s-a descoperit cadavrul victimei, trebuie coroborată și cu alte fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul materialului probator. Această analiză a formei de vinovăție a infractorului se impune, întrucât cazul de speță este atipic, ca urmare a ascunderii cadavrului și a altor urme ale faptei, cât și a lipsei unui raport de necropsie, care să confirme în detaliu intensitatea loviturilor sau regiunile corpului victimei vizate de loviturile aplicate.

Într-adevăr, distincția între infracțiunea de omor și cea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte este dată în general de o serie de împrejurări și detalii legate în primul rând de natura obiectului vulnerant și aptitudinea sa de a ucide, dar în egală măsură de modalitatea în care făptuitorul a acționat în concret, de numărul și intensitatea loviturilor aplicate, de zona sau zonele corpului vizate de acțiunile agresive, etc.

Dacă făptuitorul acționează cu intenția doar de a produce vătămarea corporală, iar urmarea mai gravă, decesul, se produce ca urmare a culpei sale, fie că a prevăzut-o, dar a crezut că nu se va produce, fie că nu a prevăzut-o, deși putea și trebuia să-l prevadă, atunci încadrarea juridică a faptei este cea a loviturilor cauzatoare de moarte.

Concluzia desprinsă de Curte, din analiza tuturor împrejurărilor concrete în contextul cărora a fost săvârșită fapta, cunoscute în cauză, este aceea în sensul că

inculpatul, în momentul lovirii soției sale, nu și-a propus să suprimă viața acesteia, iar acest rezultat mai grav s-a produs din culpă.

În acest sens, trebuie observat că probele administrate nu susțin ipoteza că inculpatul ar fi aplicat soției sale foarte multe lovituri, de o asemenea manieră și intensitate încât să reflecte intenția de a o ucide.

Dacă astfel s-ar fi petrecut evenimentele dintre soți, ar fi fost imposibil ca zgomotele produse în timpul unei agresiuni de o asemenea manieră să nu fie auzite și să nu alarmeze atât pe vecini, cât și pe copilul care dormea, potrivit declarației inculpatului, chiar în acea încăpere. Or, acest lucru nu s-a întâmplat, deși era o oră foarte târzie, iar martorii Chețea, vecinii din apartamentul de sub cel al familiei Cioacă-Ghinescu, au precizat că au auzit doar o bufnitură, asemănătoare celei făcute de un corp lovindu-se.

Totodată, Curtea reține că nici urmele de sânge identificate ca fiind ale victimei nu susțin pe deplin o astfel de ipoteză. Deși s-au găsit mai multe urme nu numai în dormitorul matrimonial, ci și în baia de serviciu, existând obiecte cu astfel de urme și în locuri diferite și destul de distanțate din încăpere (de ex., pe partea interioară a ușii dormitorului, respectiv pe sticlă de parfum de pe noptiera de lângă pat, pe peretele dintre dormitor și ușa băii de serviciu, etc.), numărul urmelor de sânge și locația lor nu sunt elemente suficiente pe baza cărora să se poată stabili cert că au fost produse în mod direct ca urmare a exercitării unor multiple acțiuni de lovire de către inculpat asupra corpului soției.

Astfel, prin raportul de constatare tehnico-științifică de interpretare a urmelor la fața locului nr. 242954/01.09.2008 (f. 330 - 422 vol. IV dosar urmărire penală), referitor la urmele de sânge din dormitor stabilite în mod cert ca fiind ale Elodiei Ghinescu, specialistul criminalist a arătat că, în esență, ca sunt de dimensiuni reduse, putând fi create fie prin împrăscare, fie prin atingere, pentru că unele sunt sub formă de stropi, altele de pete, multe fiind constituite din sânge diluat.

În condițiile în care specialistul criminalist a arătat că există o singură urmă dinamică (cea de pe tocul ușii), cu privire la celelalte urme nu se poate reține modul de producere, putând fi doar prin atingere, ceea ce n-ar corespunde variantei propuse de anchetatori.

Curtea reține că, deși la dosar există numeroase probe ale ascunderii de către inculpat atât a cadavrului victimei, cât și a urmelor infracțiunii, aceste aspecte nu au relevanță pentru stabilirea poziției subiective a inculpatului la momentul exercitării agresiunii, tocmai pentru că ele reprezintă împrejurări ulterioare comiterii faptei.

Cu atât mai mult, nu există dovezi certe privind săvârșirea de către inculpat a faptei prin cruzimi ori cu premeditare sau din interes material, sens în care Curtea nu poate reține solicitările formulate de părțile civile majore, referitoare la schimbarea încadrării juridice a faptei de omor calificat într-o altă faptă mai gravă.

În acest sens, circumstanța comiterii faptei prin cruzimi nu este dovedită, deoarece, astfel cum în mod corect a apreciat și judecătorul fondului, din probele administrate nu se poate stabili faptul că victima ar fi fost supusă unor suferințe deosebite, altele decât cele rezultate din însăși suprimarea vieții acesteia.

Nici elementul circumstanțial al săvârșirii faptei cu premeditare nu rezultă din ansamblul probelor administrate, lipsind datele care să stea la baza concluziei că inculpatul ar fi pregătit în vreun fel săvârșirea faptei. Dimpotrivă, astfel cum s-a arătat, din ansamblul materialului probatoriu se desprinde concluzia că fapta a fost săvârșită cu vinovăție sub forma praeterintenției, ceea ce exclude premeditarea.

Totodată, nu poate fi reținută nici săvârșirea faptei din interes material. În speță, nu sunt probe din care sa rezulte că inculpatul ar fi acționat cu intenție, care sa fie calificata printr-un astfel de scop.

În concluzie, în raport de toate aceste aspecte, văzând că dispozițiile 4 Cod procedură penală prevăd că dubiul profită inculpatului și cu privire la aceste aspecte, în condițiile în care probele nu pot releva, dincolo de orice îndoială rezonabilă, faptul că inculpatul ar fi avut intenția uciderii soției sale, Curtea va reține încadrarea juridică a infracțiunii de lovituri cauzatoare de moarte prevăzută de art. 183 Cod penal anterior.

Cât privește fapta inculpatului, constând în sustragerea cadavrului victimei, Curtea constată că întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de profanare de morminte, prevăzută de art. 319 Cod penal anterior.

Chiar dacă, așa cum a rezultat din expunerea situației de fapt reținută de Curte, probele nu dovedesc dincolo de orice îndoială rezonabilă faptul că inculpatul a și procedat la depesarea cadavrului, Curtea reține acțiunea de ascundere a corpului victimei, prin îndepărtarea lui din locul comiterii faptei și plasarea într-un loc rămas necunoscut până la această dată.

În aplicarea Deciziei nr. 35/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în recurs în interesul legii, fapta comisă de inculpat prin care s-a adus atingere respectului datorat victimei decedate, chiar dacă a fost săvârșită în scopul ascunderii infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, trebuie reținută în concurs real cu aceasta din urmă.

În ceea ce privește latura subiectivă, inculpatul a săvârșit infracțiunea de profanare de morminte cu intenție indirectă, întrucât, deși nu a urmărit să aducă atingere memoriei victimei, a acceptat producerea acestei urmări, aspect care rezultă din ansamblul împrejurărilor comiterii faptelor.

Cu privire încadrarea juridică a faptelor, curtea constată că este întemeiată solicitarea procurorului, în sensul că se impune aplicarea legii penale mai favorabile conform art. 5 din Noul Cod penal.

Analizând acest aspect în raport de încadrarea juridică a fiecăreia dintre faptele săvârșite de inculpat, conform celor deja expuse, Curtea constată că pentru infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prev. de art. 183 cu aplic. art. 75 lit. b Cod penal anterior și de profanare de morminte prev. de art. 319 Cod penal anterior, ambele cu aplic. art. 33 lit. a-34 lit. b Cod penal anterior, pedeapsa rezultantă care s-ar putea aplica ar fi cea a închisorii între 5 ani și 23 de ani.

Pentru infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prev. de art. 195 rap. la art. 199 alin.1 noul Cod penal și de profanare de morminte prev. de art. 383 alin.1 noul Cod penal, ambele cu aplic. art. 39 noul Cod, pedeapsa rezultantă care s-ar putea aplica inculpatului ar fi cea a închisorii între 6 ani și 2 luni ani și 16 de ani.

În condițiile în care instanța urmează a se orienta către maximul prevăzut de lege pentru infracțiunile săvârșite de inculpat, rezultă că mai favorabile pentru inculpat sunt dispozițiile noii legi, chiar dacă minimul pedepsei ar fi mai mare decât cel prevăzut de legea în vigoare a la data săvârșirii faptelor, astfel încât, în aplicarea dispozițiilor art. 5 din noul Cod penal, se va proceda la schimbarea încadrării juridice a faptelor conform celor expuse.

V. Individualizarea pedepselor

Sub aspectul individualizării pedepselor, se reține că sunt întemeiate apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș și de părțile vătămate-civile Ghinescu Emilia și Ghinescu Robert Constantin, impunându-se aplicarea unor pedepse orientate spre maximul prevăzut de lege.

Astfel, Curtea are în vedere împrejurările și modul de comitere a infracțiunilor, faptul că inculpatul a săvârșit faptele asupra victimei care avea calitatea de soție, chiar în domiciliul conjugal, unde se afla și copilul lor în vârstă de 2 ani și 8 luni, pe fondul certurilor și al deteriorării relațiilor familiale, iar rezultatul produs în urma lovirii acesteia, chiar dacă neurmărit de inculpat, a constat în decesul acesteia.

Totodată, chiar dacă inculpatul nu are antecedente penale, conduita inculpatului după săvârșirea infracțiunilor, dar și în cursul procesului penal, pledează pentru aplicarea unor pedepse care să reflecte pericolozitatea sporită care îl caracterizează.

Nu numai că inculpatul a săvârșit infracțiunea de profanare de morminte pentru a ascunde săvârșirea faptei anterioare, dar după săvârșirea ambelor infracțiuni a procedat la ample operațiuni pentru înlăturarea urmelor acestora (spălarea și aplicarea altor straturi de vopsea pe pereți, aruncarea obiectelor din domiciliu, etc), după cum a încercat să acrediteze ipoteza unei dispariții a victimei prin plecarea voluntară a acesteia din domiciliu, a încercat să disimuleze faptele comise printr-o serie de afirmații neadevărate spuse martorilor și părinților victimei, pentru a întârzia descoperirea faptelor și, pe cale de consecință, pentru a se sustrage răspunderii penale, iar pe parcursul procesului a invocat tocmai argumentul lipsei cadavrului pe care l-a ascuns, susținând că victima ar fi în viață.

Așadar, Curtea, în baza propriei evaluări, în raport de criteriile prevăzute de art. 74 noul Cod penal, apreciază că se justifică aplicarea unor pedepse al căror quantum este orientat către maximul prevăzut de lege, cu aplicarea pentru inculpat și a pedepsei complementare prev. de art. 66 alin.1 lit. a), b), d), e), f) și h) din noul Cod penal.

VI. Latura civilă

Partea civilă Ghinescu Emilia, mama victimei, a indicat date referitoare la sumele cu care a fost prejudiciată ca urmare a decesului fiicei sale, constând în esență în cheltuielile pentru organizarea de slujbe religioase și pomeniri creștinești, pentru ridicarea unei pietre funerare în memoria fiicei, pentru împărțirea obiectelor de îmbrăcăminte și alte asemenea obiceiuri (f. 1368 – 1371 vol. VI dosar apel), iar partea civilă Ghinescu Constantin Robert a arătat că mama sa a făcut cumpărăturile și el nu știe la cât se ridică daunele materiale (f. 1607 – 1609 vol. VII dosar apel), însă Curtea constată că părțile civile nu au depus la dosar înscrisuri în susținerea acestor pretenții, din care să rezulte cuantumul prejudiciului material pe care suferit.

Este adevărat că proba pentru astfel de cheltuieli materiale poate fi efectuată și cu martori, însă în cauză singurul martor pe care părțile civile l-au propus pentru dovedirea daunelor materiale este Cristoloveanu Nicolae, care nu a putut oferi date concrete referitoare la cuantumul prejudiciului (f. 1372 vol. VI dosar apel), astfel încât se constată că pretențiile materiale solicitate de părțile civile majore nu sunt dovedite sub acest aspect.

Însă, din declarația martorului menționat Curtea reține că cele două părți civile din cauză, mama și fratele victimei, au fost profund afectate de dispariția victimei, după cum și tatăl acesteia, Ghinescu Dumitru, în prezent decedat, a suferit o schimbare radicală în comportament, martorul arătând că acesta a și organizat căutări cu privire la fiica sa, decedând pe fondul supărării, în urma problemelor cardiace.

De altfel, dincolo de declarația acestui martor, date fiind relațiile de rudenie dintre victimă și părțile civile, dată fiind și concluzia desprinsă din întreg materialul probator referitoare la faptul că Elodia Ghinescu era în relații apropiate cu familia sa, este evident că decesul acesteia a produs o mare suferință rudelor apropiate, care sunt lipsite atât de prezența fiicei, surorii, respectiv a mamei (în cazul minorului), cât și de posibilitatea de a se reculege la mormântul ei.

Și pentru minor, în vârstă de 2 ani și jumătate la data respectivă, decesul mamei sale a produs o traumă (chiar dacă la acel moment copilul nu avea reprezentarea motivului dispariției), legătura strânsă afectivă între cei doi, rezultată din ansamblul probelor, fiind confirmată și prin declarația martorului Marina Gabriela, psiholog care l-a audiat pe minor după sesizarea dispariției victimei (f. 895 - 896 vol. IV dosar apel). Martora în cauză a subliniat puternicul impact pentru dezvoltarea psihică și fizică a minorului pe care îl reprezintă lipsa mamei, al cărei loc nu ar putea fi umplut de nicio altă persoană.

În raport de toate aceste aspecte, Curtea constată că sunt întemeiate apelurile formulate de către toate părțile civile cu privire la cuantumul daunelor morale, urmând a majora suma cuvenită minorului la 130.000 euro.

Totodată, Curtea consideră că părților civile majore, în calitate de moștenitori, trebuie să le fie acordată și suma totală de 100.000 euro, reprezentând despăgubiri morale ce s-ar fi cuvenit părții civile Ghinescu Dumitru, decedată pe parcursul procesului penal, astfel încât se vor majora sumele acordate, în mod corespunzător.

Curtea apreciază că este întemeiată critica formulată de partea civilă minoră, prin curator, referitoare la stabilirea în mod greșit a datei până la care minorul să primească despăgubirile materiale sub forma prestației periodice.

Astfel, plata prestației până la încetarea stării de nevoie, cum s-a pronunțat prima instanță, nu este în favoarea minorului, pe de o parte, pentru că este o dată incertă, iar pe de altă parte pentru că acordarea acestei prestații periodice nu este legată de starea de nevoie, ci de compensația la care minorul are dreptul, din moment ce a fost lipsit de întreținerea din partea mamei sale. Or, având această natură, prestația periodică lunară trebuie să fie achitată de inculpat până la împlinirea de către partea civilă a vârstei majoratului, iar după această dată până la finalizarea studiilor, dar nu mai târziu de împlinirea vârstei de 25 de ani.

În același timp însă, se constată că prima instanță a stabilit în mod corect cuantumul prestației periodice acordate minorului, în raport de înscrisurile doveditoare ale veniturilor victimei depuse la dosar.

Pentru toate aceste considerente, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Noul Cod procedură penală, Curtea va admite apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș, de părțile civile Ghinescu Emilia, Ghinescu Robert Constantin, de partea civilă minoră Cioacă Patrick-Matei, prin curatorul special și de inculpatul Cioacă

Constantin Cristian, împotriva sentinței penale nr.675 din data de 02 iulie 2013, a Tribunalului Argeș.

Va desființa în parte sentința și rejudecând, va descontopi pedeapsa rezultantă de 22 ani închisoare în pedepsele componente, cu înlăturarea sporului.

Va înlătura condamnarea inculpatului pentru infracțiunile prevăzute de art. 174 rap.la art. 175 alin.1 lit.c) Cod penal anterior și de art. 319 Cod penal anterior.

Va face aplicarea art. 5 din Noul Cod penal și, în baza art. 386 alin.1 din Noul Cod de procedură penală, va schimba încadrarea juridică a faptelor astfel:

-din infracțiunea prevăzută de art. 174 rap.la art. 175 alin.1 lit.c) Cod penal anterior, în infracțiunea prevăzută de art. 195 rap.la art. 199 alin.1 Noul Cod penal;

-din infracțiunea prevăzută de art. 319 Cod penal anterior, în infracțiunea prevăzută de art. 383 alin.1 Noul Cod penal.

În baza art. 195 rap.la art. 199 alin.1 Noul Cod penal, va condamna pe inculpatul Cioacă Constantin Cristian la 15 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit.a), b), d), e), f) și h) din Noul Cod penal.

În baza art. 383 alin.1 Noul Cod penal, va condamna pe inculpat la 2 ani închisoare.

În baza art. 39 Noul Cod penal, va contopi pedepsele stabilite și va dispune ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 15 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit.a), b), d), e), f) și h) din Noul Cod penal, la care se adaugă un spor de 8 luni, în total 15 ani și 8 luni închisoare, în condițiile art. 60 din Noul Cod penal, și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit.a), b), d), e), f) și h) din Noul Cod penal.

În baza art. 65 Noul Cod penal, va interzice inculpatului ca pedeapsa accesorie drepturile prevăzute de art.66 alin.1 lit.a), b), d), e), f) și h) din Noul Cod penal.

Pe latură civilă, va majora despăgubirile civile reprezentând daune morale acordate părților civile, astfel:

-de la 100.000 euro la 150.000 euro pentru partea civilă Ghinescu Emilia;

-de la 50.000 euro la 100.000 euro pentru partea civilă Ghinescu Robert – Constantin.

Va majora despăgubirile civile reprezentând daune morale acordate părții civile Cioacă Patrick-Matei de la 100.000 euro la 130.000 euro și va stabili ca prestația periodică lunară acordată acesteia să fie achitată de inculpat până la împlinirea de către partea civilă a vârstei majoratului, iar după această dată până la finalizarea studiilor, dar nu mai târziu de împlinirea vârstei de 25 de ani.

Va menține în rest dispozițiile sentinței.

În baza art. 422 noul Cod Procedură penală, va deduce în continuare detenția preventivă a inculpatului, de la data de 02.07.2013 până la data de 14.02.2014 inclusiv.

În conformitate cu dispozițiile art. 275 alin. 3 noul Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat vor rămâne în sarcina acestuia, iar onorariul avocatului Ghimiș Mihai, curator special al minorului Cioacă Patrick-Matei, în cuantum de 200 lei, precum și cheltuielile efectuate de acesta în sumă de 198,70 lei se avansează din fondul Ministerului Justiției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
IN NUMELE LEGII,
DE CIDE:**

Admite apelurile declarate de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL ARGEȘ, de părțile civile GHINESCU EMILIA, GHINESCU ROBERT CONSTANTIN, de partea civilă minoră CIOACĂ PATRICK-MATEI, prin curatorul special și de inculpatul CIOACĂ CONSTANTIN CRISTIAN, împotriva sentinței penale nr.675 din data de 02 iulie 2013, a Tribunalului Argeș.

Desființează în parte sentința și rejudecând:

Descontopește pedeapsa rezultantă de 22 ani închisoare în pedepsele componente, cu înlăturarea sporului, și înlătură condamnarea inculpatului pentru infracțiunile prevăzute de art. 174 rap. la art. 175 alin.1 lit.c) Cod penal anterior și de art. 319 Cod penal anterior.

Face aplicarea art. 5 din Noul Cod penal și, în baza art. 386 alin.1 din Noul Cod de procedură penală, schimbă încadrarea juridică a faptelor astfel:

-din infracțiunea prevăzută de art. 174 rap. la art. 175 alin.1 lit.c) Cod penal anterior, în infracțiunea prevăzută de art. 195 rap. la art. 199 alin.1 Noul Cod penal;

-din infracțiunea prevăzută de art. 319 Cod penal anterior, în infracțiunea prevăzută de art. 383 alin.1 Noul Cod penal.

În baza art. 195 rap. la art. 199 alin.1 Noul Cod penal condamnă pe inculpatul CIOACĂ CONSTANTIN CRISTIAN, fiul lui Emil și Floarea, născut la data de 01.05.1976 în Pitești, domiciliat în mun. Pitești, str. Dr. Nicolae Crețulescu nr. 10, bl. B7, sc. B, ap. 5, CNP 1760501035016, în prezent deținut în Penitenciarul Colibași, fără antecedente penale, la 15 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit.a), b), d), e), f) și h) din Noul Cod penal.

În baza art. 383 alin.1 Noul Cod penal condamnă pe inculpat la 2 ani închisoare.

În baza art. 39 Noul Cod penal contopește pedepsele stabilite și dispune ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 15 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit.a), b), d), e), f) și h) din Noul Cod penal, la care se adaugă un spor de 8 luni, în total 15 ani și 8 luni închisoare, în condițiile art. 60 din Noul Cod penal, și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit.a), b), d), e), f) și h) din Noul Cod penal.

În baza art. 65 Noul Cod penal interzice inculpatului ca pedeapsa accesorie drepturile prevăzute de art.66 alin.1 lit.a), b), d), e), f) și h) din Noul Cod penal.

Majorează despăgubirile civile reprezentând daune morale acordate părților civile, astfel:

- de la 100.000 euro la 150.000 euro pentru partea civilă Ghinescu Emilia;
- de la 50.000 euro la 100.000 euro pentru partea civilă Ghinescu Robert -

Constantin.

Majorează despăgubirile civile reprezentând daune morale acordate părții civile Cioacă Patrick-Matei de la 100.000 euro la 130.000 euro și stabilește ca prestația periodică lunară acordată acesteia să fie achitată de inculpat până la împlinirea de către partea civilă a vârstei majoratului, iar după această dată până la finalizarea studiilor, dar nu mai târziu de împlinirea vârstei de 25 de ani.

Mentține în rest dispozițiile sentinței.

Deduce în continuare detenția preventivă de la data de 02.07.2013 până la data de 14.02.2014, inclusiv.

Cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia, iar onorariul avocatului Ghimiș Mihai, curator special al minorului Cioacă Patrick-Matei, în cuantum de 200 lei, precum și cheltuielile efectuate de acesta în sumă de 198,70 lei se avansează din fondul Ministerului Justiției.

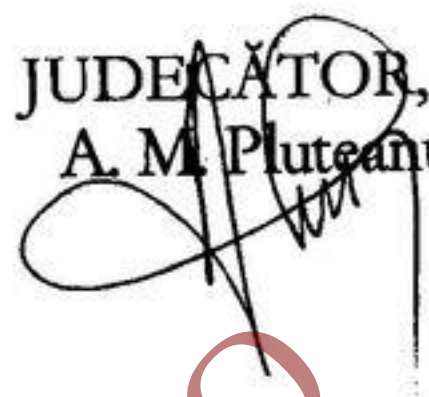
Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 18 iunie 2014, la Curtea de Apel Pitești – secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

PREȘEDINTE,
E. M. Rusu

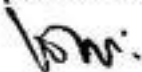
JUDECĂTOR,
A. M. Pluteanu

Grefier,
V. Gheorghe

Red. AMP., E.M.R.
Tehnored. E.G., A.E.
Ex. 7/25.09.2014
Jud.fond Gh. Neacșu

LUMEA JUSTITIEI.RO